

Фото з особистого архіву Олександра ПАСЕВИЧА.

Ось він – воїн-захисник, чоловік, на яких тримається Україна.

Розповідь про Героя — на с. 8

■ Незламні

Після того, як із тіла Героя ВИТЯГЛИ ПОНАД СТО ОСКОЛКІВ, ВІН ЗАЯВИВ: «Підлікуюся — і знову на передову»

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, за вірність військовій присязі орденем «За мужність» III ступеня було нагороджено солдата Олександра Пасевича (на фото) із села Воля Любешівська Камінь-Каширського району. Про це боєць дізнався, перебуваючи після поранення вже у Волинській обласній клінічній лікарні, куди його доправили з Дніпра

■ Сіль землі

Фото Мар'яна ПРОКОПЧУКА.

Внучка ювілярки Ольга Польчук впевнена, що справжня господиня має сипати борошно «на око».

«Треба, щоб тісто від рук одліпало, тоді вже можна накрити, щоб рухалося...»

У 100 років Надія Ярмолюк напекла хліба для 2 синів, 8 онуків, 15 правнуків та 6 праправнуків

Квіти личать кожній жінці — і у 18, і в 45, і в 60, і, звісно, у 100!

28 липня, проживши рівно століття на цій планеті, найстаріша жителька села Кухарі Ковельського району одягла найкрасивішу хустину й підперлася «святковою» палкою, бо ж знала, що привітати її приїде чимала родина (для віншування ювілярки навіть спеціально звели великий шалаш). Бабуся чекала гостей на лавочці під хатою. У цей день вона згадала про свою молодість: як заміж виходила, на полі працювала і... від німців ховалася. Все життя жінка молилася, щоб діти не знали війни, а нині повірити не може, що жахіття повторилися

Щоб хліб вдавс, тісто треба місити з якісного борошна!

Як журналістка «Волині» з ювіляркою пекли хліб — у спеціальному репортажі на с. 6

Пульс тижня**Герой із Щитиня удостоєний ще одної високої відзнаки**

Президент Володимир Зеленський нагородив «Хрестом бойових заслуг» українських воїнів, які проявили себе в захисті державного суверенітету й територіальної цілісності України. В їх числі — командувач військ оперативного командування «Південь» Сухопутних військ Збройних сил України генерал-майор Андрій Ковальчук, родом із села Щитинь Камінь-Каширського району

Марина ЛУГОВА

Нагородження відбулося в сесійній залі Верховної Ради під час урочистої частини пленарного засідання з нагоди Дня Української Державності. Наш земляк уміло керує військовими частинами та підрозділами оперативно-стратегічного угруповання військ «Олександрія» під час проведення оборонної операції на території Одеської, Миколаївської, Херсонської, Запорізької областей. Під його керівництвом було сплановано вогневе ураження противника у Херсонській області, знищено логістичну інфраструктуру ворога, склади з боеприпасами, командні пункти та центри управління противника, що унеможливило подальше пересування у наступ російського війська на Херсонщині.

Нагадаємо, що Андрій Ковальчук в зоні АТО — з 2014 року. У серпні 2016-го, до Дня Незалежності України, на той час перший заступник командувача Високомобільних десантних військ ЗСУ (до березня того року — командувач 80-ї аеромобільної бригади) став Героєм України. ■

На рибалку напав чоловік з рушницею

Правоохоронці по гарячих слідах затримали зловмисника

Тетяна МЕЛЬНИК

48-річний волинянин рибалив біля Стиру у Луцьку. Близько 7-ї ранку до нього під'їхав незнайомий на автомобілі Citroen, наніс державком мисливського ножа декілька ударів в обличчя і забрав мобільний телефон. Повернувшись до машини, він узяв рушницю і погрожував нею потерпілому. Коли розбійник поїхав у невідомому напрямку, чоловік одразу заявив у поліцію. Під час першочергових оперативних заходів поліцейські встановили, що зловмисник — 38-річний мешканець Луцького району. Через кілька годин його затримали в селі Новостав, а в машині виявили і вилучили зброя злочину — ніж та рушницю. Наразі нападнику оголосили про підозру у розбої, вирішується питання про обрання запобіжного заходу. ■

На Світязі рятувальник не рятував, а труїв людей наркотиками

Згідно з висновком експерта, у пакетиках, які продав працівник ДСНС, містилися психотропна речовина PVP та канабіс

Дарина ХОМ'ЯКЕВИЧ

Судили службовця, який збував наркотики у селі Світязь. Йому призначили умовне покарання на три роки. Про це стало відомо з вироку Луцького міськрайонного суду. Під час оперативної закупівлі, яку проводили працівники УСБУ у Волинській області, обвинувачений продав чоловікові пакетики з наркотичними речовинами за 1850 гривень, які напередодні було переказано на його банківську картку. Про обвинуваченого відомо, що він уродженець села Світязь Ковельського району, є учасником АТО та працює на посаді пожежного-рятувальника відділення 11-ї Державної пожежно-рятувальної частини Управління Державної служби з надзвичайних ситуацій України у Волинській області.

У суді чоловік повністю визнав свою вину. Йому призначили покарання у вигляді п'яти років позбавлення волі, змінивши на три роки умовного. ■

Все для фронту, все для перемоги!

Фото з архіву Романа ЮЗЕФОВИЧА.

Голова Співки шахтарів-інвалідів праці Волині Віталій Онисько (праворуч) і голова первинної профспілкової організації шахти №9 Тарас Біляк перед відправкою вантажу на Схід.

120 волинських шахтарів взяли в руки зброю

Ще більше гірників стали волонтерами

Група профспілкових активістів спільно з головою Волинського теркому працівників вугільної промисловості Романом Юзефовичем з перших днів війни зуміли налагодити системну допомогу ЗСУ, потерпілим регіонам та малозабезпеченим мешканцям шахтарського міста

Алла ЛІСОВА

Влада має зрозуміти: волинське вугілля зараз україні необхідне країні.

«МАЙЖЕ ЩОТИЖНЯ ВІДПРАВЛЯЄМО НАЙНЕОБХІДНІШЕ НА ПЕРЕДОВУ»

— Війна всіх застала зненацька. У розгубленості кинулися спочатку записуватися в тероборону, — розповів керівник шахтарських профспілок Роман Юзефович. — Деякий час брали участь у патрулюванні міста...

Ще на початку березня вийшли на зв'язок із засновником благодійного фонду «Сучасна Україна» Володимиром Гавришем, уродженцем Нововолинська. Ця організація отримувала солідну підтримку з-за кордону, а наше місто стало одним із координаційних центрів її розподілу.

— Першим вагомим кроком стали три легкові авто, які Тарас Біляк із колегами «пригнав» із Польщі й відразу відправив для бійців на Схід. Тоді зробити це було непросто, діяли на свій розсуд і ризик. Потім уже побачили, що маршрути хоч небезпечні, але такі, якими можна добиратися, попередньо домовившись із військовими. П'ять «швидких» наша волонтерська команда доставила в Київ, Харків, Одесу, — пригадав пан Роман. — Згодом «пішла» гуманітарна допомога з продуктами харчування, одягом, засобами гігієни й іншим необхідним на Харків, Суми, Чернігів, Миколаїв.

Доставляли залізничним транспортом, бувало, що шахтарі самі супроводжували цей вантаж, а часто й власними авто, завантаженими щерт, вирушали в дорогу. Такі поїздки стали майже щотижневими. І під час розмови Роман Юзефович мусив переключитися на іншу «лінію», аби в'янути, як їхні «хлопці» добираються зі Сходу (Дружківка, Костянтинівка, Краматорськ), попередньо повернувшись із Миколаївщини.

— Якщо спочатку, — каже пан Роман, — наші поїздки з допомогою були загальними, то тепер стали адресними. Отримавши інформацію про те, чим ми займаємося, почали дзвонити наші колеги, які замість вугільної лави нині перебувають на фронті.

«ДОВЕЛОСЯ РЯТУВАТИ І КАРТИНИ ХАРКІВСЬКОГО ХУДОЖНИКА РОМАНА МІНІНА»

— Отож, наші активісти стараються бути там, куди кличуть вчорашні шахтарі, — продовжив профспілковий лідер. — Веземо зараз одяг, засоби гігієни. Просять бійці сухі пайки, які виготовляють на одному з підприємств Нововолинська, енергетичні батончики, солодоші. Налагодили співпрацю з БФ «Карітас Волинь», багатьма волонтерами міста, району, області.

Відчутну підтримку надають

«Наші активісти стараються бути там, куди кличуть вчорашні шахтарі.»

адміністрація та трудовий колектив ДП «Волиньвугілля» та інших виробничих підрозділів — і пальним, особливо в час його дефіциту, і власними коштами. Так, збираємо гроші на придбання тепловізора колишньому шахтареві Святославу Бабаніну. До речі, загалом в армії служать більше 120 працівників вугільної галузі Волині, 65 із яких ще зовсім недавно рубали вугілля на «Бужанській».

— Це в основному солдати з 14-ї ОМБ? — запитую.

— Не тільки. Вони розкидані по різних підрозділах, тому й намагаємося їхати туди, де вони перебувають.

Голова теркому пригадав, як вони виконували й «культурну» місію. Під час однієї поїздки довелося вивозити в безпечне місце картини харківського художника і скульптора Романа Мініна, який спеціалізується на шахтарській тематиці.

Поцікавилася, чим відрізняються волонтерські поїздки на початку війни і тепер. Перші місяці вони були приправлені великими емоціями, в тому числі негативними. Зараз все систематизували, напрацювали схеми роботи — куди, кому і що потрібно. Запити змінилися. Тепер, слава Богу, обмундирування й інші, найбільш необхідні речі, в наших захисників є — більше просять кондитерські вироби й буває у дефіциті звичайний одяг, вода для пиття і побутових потреб. Веземо шкарпетки, шорти, капці, турнікети, придбані за добровільні пожертви людей, а також з вантажів закордонної гуманітарної допомоги. Змінилася й географія поїздки. До речі, профспілкові активісти підтримують людей поважного віку, а також хворих і тих, хто перебуває у матеріальній скруті.

«ШАХТИ ПОВИННІ ДОБУВАТИ ВУГІЛЛЯ!»

Роман Юзефович час від часу повертається до проблем галузі. Адже він насамперед — голова теркому, а вже паралельно — волонтер. Тому йому болить і те, що відбувається на фронті, й ситуація в тилу на гірничих підприємствах.

Відомо, як працювали шахти до початку війни. Зрозуміло, що покращення відбутися не могло. Хоча загалом — тримаються на плаву. Про видобуток палива на «Бужанці» пан Роман навіть не хотів конкретизувати, настільки та кількість мізерна. Шахта № 9, яка фактично перейшла у список непрацюючих, намагається видавати на-гора вугілля, його реалізовувати, навіть стабільно виплачувати зарплату. Решта підприємств — із боргами. Недобудована «десятка» робить усе можливе, аби забезпечити функціонування об'єкта в безаварійному стані.

Не сприймає Роман Юзефович пропозиції червоноградців, аби об'їждати з «десятки» завезти на їхні шахти нібито з метою покращення видобутку. Лідер профспілки не бачить сенсу в цьому й називає таку ідею сумнівною, яку не варто підтримувати.

Голова теркому впевнений, що саме зараз, у час війни й загострення проблеми з постачанням газу, потрібно повернутися до вирішення питання збільшення видобутку вугілля. Як член президії ЦК профспілки працівників вугільної промисловості, Роман Юзефович на одному з останніх засідань про це сказав міністру енергетики Герману Галушенку. Адже сьогодні, зазначає, в числі діючих — лише кілька детеківських вугільних підприємств, Добропілля Донеччини плюс червоноградські — і все.

— Чому б не дати відстрочку на закриття хоч на кілька років шахтам третьої групи? — емоційно каже мій співрозмовник. — Хіба що простіше сидіти й міркувати, де б то за кордоном купити вугілля, нагрівши на цьому руки. Або взяти десяту шахту. В теперішніх реаліях треба було б кинути всі сили, аби почати там добувати вугілля. Від цього країна тільки б виграла...

P.S. Коли матеріал був готовий до друку, шахтарі-волонтери попросили звернутися до усіх небайдужих людей допомогти коштами придбати тепловізор для колишнього гірника Святослава Бабаніна, який зараз на фронті. ■

Номер картки:
5167 8032 4505 9501
Юзефович Роман

■ **Нелюди!**

Росіяни вчинили масове вбивство українських військовополонених з «Азову»

Дика орда, яка вдерлась в Україну, вдається до найстрашніших злочинів

Василь КІТ

28 липня в мережі з'явилося відео, як російські військові жорстоко катують українського полоненого, відрізаючи йому геніталії канцелярським ножом. Потім вони вбивають його.

А вранці 29 липня росіяни обстріляли свою ж колонію № 120 в Оленівці на тимчасово окупованій території Донецької області. В цій тюрмі рашисти утримували полонених бійців «Азову», яких перевезли туди якраз за кілька днів до обстрілу. Згідно із заявами терористів «ДНР», загинуло 50 полонених, з яких ідентифіковано 48, ще 73 — поранено.

У масовому убивстві росіяни звично звинуватили Збройні сили України, мовляв, українці «вдарили з HIMARS по колонії». Сама по собі ця заява вже є безглуздою. Дика і цинічна ідея, що українці вбили своїх, щоб підставити «невинну» росію, могла виникнути хіба що в хворих головах самих росіян, більше ніхто в світі, здається, на таке не здатен. Крім цього, наші спецслужби оприлюднили аудіо перехоплення розмови бойовиків, з якої випливає, що вибухівку вони заклали заздалегідь і потім підірвали приміщення. А характер пошкоджень будівлі, зокрема цілі вікна, відсутність вирви від влучання снаряда, теж свідчать, що вона не була обстріляна HIMARS, а швидше всього, окупанти використали термобаричні, або вакуумні, бомби. Українські спецслужби вже з'ясували, що злочинний наказ про масову страту полонених виконали терористи з компанії «Вагнер».

...Окупанти просто впираються своїми звірствами. Ці їхні страшні, ниці, садистські злочини ставлять їх на один щабель із головорізами гітлера та сталіна. Жага убивства та бажання залякати українців — не всі причини, через які вони йдуть на такі кроки. В українському Генеральному штабі вважають, що таким чином росіяни хочуть звинуватити Україну у скоєнні «воєнних злочинів», щоб посіяти сумніви у наших партнерів, і водночас приховати тортури над полоненими і розстріли.

Росія — це імперія абсолютного зла, яка не має права на існування. І світ повинен не ціпенити перед її звірствами і «обурюватись», а докласти ще більших — максимальних — зусиль, щоб це пекельне утворення перестало існувати.

Розслідувачі вважають, що наших героїв рашисти вбили термобаричними, або вакуумними, бомбами.

КОМЕНТАРІ

Ірина ГЕРАЩЕНКО, народний депутат від «Європейської Солідарності»:

«Жахливі кадри про тортури і вбивство нашого військового — це підтвердження відомого і очевидного: наших полонених катують, б'ють, піддають жорстоким тортурам, їм відрізають геніталії та кінцівки... Дії росії, яка вбиває військовополонених, — це ті самі концтабори часів Другої світової. І тому росія має бути визнана державою-терористом. Негайно».

Борислав БЕРЕЗА, воїн ЗСУ, екснардеп:

«Зараз ми повинні полатати плани кремля. Зараз не можна піддаватись емоціям. Не треба робити те, що від нас чекають російські спецслужби. Помста — це страва, яку подають холодною. Ми розраховуємось з воєнними злочинцями за їхні діла. Але не будемо робити те, чого вони чекають від нас. Ніяких відео і страт. Ми не вони. Нас не залякати і не спровокувати. Ми переможемо. Ми відомстимо».

«Згідно із заявами терористів «ДНР», загинуло 50 полонених «Азову», з яких ідентифіковано 48, ще 73 — поранено.»

Валерій ЗАЛУЖНИЙ, Головнокомандувач ЗСУ:

«Росія — держава-терорист. Звірства росіян, що вони їх вчиняють з нашими військовополоненими, викликають лють.»

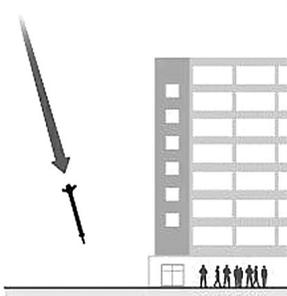
Ми помстимося за кожного загиблого чи скаліченого побратима.

На відміну від російських воєнних злочинців, ми дотримуємося норм міжнародного гуманітарного права. Водночас зробимо все можливе і неможливе, щоб покарати винних у злочинах проти наших побратимів, посестер і мирних громадян. Ці злочини не мають строків давності.

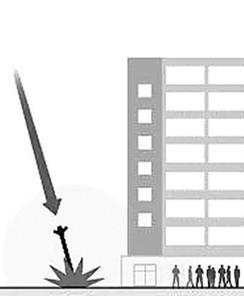
Знайте, вороги: вам не буде місця на Землі! ■

Як працюють термобаричні, або вакуумні, бомби

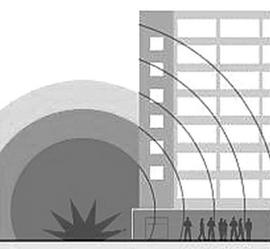
1 — Бомба з точним наведенням вражає ціль.

2 — Невеликий вибух вивільняє хмару вибухової речовини.

3 — Другий вибух підпалює хмару й викликає потужний вибух, здатний буквально випарувати людське тіло.

Інформація з сайту bbc.com.

ДО РЕЧІ

Уповноважений Верховної Ради України з прав людини Дмитро Лубінець заявив, що дані садиста, який кастрував і вбив українського військовополоненого, встановлено. Також встановлені дані його родичів. Публічне раніше було оприлюднено з соцмереж фото та дані вбивці українця — це Айдос Албан, він 1997 року народження, з Якутії. Про нього відомо все — до його адреси та паспортних даних. Покарання буде невідворотним.

У боях за Україну полягли мужні сини Волині

Микола ЛИТВИНЕЦЬ — боєць із села Дубечне Ковельського району;
Владислав ВОРОНЮК — боєць із міста Ківерці;
Василь АРСЕНІК — боєць із Ковеля;
Віталій ФОРМАНЮК — боєць із міста Луцька;
Володимир ДАШУК — боєць із села Липляни Луцького району;
Владислав КРУТОВ — боєць, який до війни мешкав у Харкові, до Луцька переїхав із сім'єю у статусі вимушено переміщених осіб. Спочинок знайшов на Алеї почесних поховань у Гаразджі, а його родина вирішила назавжди залишитись у Луцьку;
Володимир ДУШУК — боєць із міста Нововолинська;

Андрій ХРУПЧИК — боєць родом із села Бірки на Любешівщині. Проживав з родиною на Київщині;
Сергій КОРЕНЬ — боєць із міста Ковеля;
Іван ШИШКО — боєць із села Здомишель на Ратнівщині;
Олександр ПАРХОМЮК — боєць із Видраниці на Ратнівщині;
Василь КАСЯНЧУК — боєць із села Самари на Ратнівщині;
Віктор СМОКОВИЧ — боєць із села Великий Курінь на Любешівщині;
Андрій ДУДІК — боєць із селища Локачі;
Михайло ДАРЧИЧ — військовий фельдшер із міста Луцька, уродженець села Бихів на Любешівщині;
Петро КІЗУН — боєць із села Градиськ на Маневиччині;
Олексій МІТЯЙКІН — боєць із міста Нововолинська.

Погляд

Олег КРИШТОФ, редактор відділу інтернет-новин газети «Волинь»

Пророцтво неможливо скасувати. Україна переможе

Наприкінці життя відома провидиця Ванга промовила свої найголовніші слова... Жартую. Тут йдеться не про маячню бабусі, всі більш-менш адекватні передбачення якої складала болгарські спецслужби. Хочу поговорити про цілком логічне і навіть експериментально підтвержене явище — самовтілюване пророцтво

У 1963 році американські психологи Роберт Розенталь і Керміт Фодє поділили між групами студентів лабораторних щурів. Одним дісталися кмітливі гризуни, яких спеціально виводили для проходження лабіринтів, другим навпаки — ні на що не здатні пацюки. Принаймні так своїм асистентам сказали самі ж науковці. Але насправді тварини нічим не відрізнялися. Молоді люди проводили досліди з абсолютно однаковими хвостатими підопічними. І як ви думаєте, у якій групі щурі показували кращі результати? Правильно — у першій! До того ж різниця була суттєвою. Згодом схожі експерименти ставили і на людях: вчителям казали, що одні діти — генії, а інші не надто розвинені. У результаті на перших етапах навчання малюки, яких назвали вундеркіндами, були успішнішими.

Такий психологічний феномен називають ефектом Пігмаліона або Розенталя. Він полягає в тому, що очікування здійснення пророцтва суттєво впливає на дії людей, що приводить до його реалізації. Як це працює, яскраво пояснив американський соціолог Роберт Мертон. Він навів приклад вигаданого банку, про який поширили чутки, що він збанкрутує. У результаті вкладники фінансово злякались і зняли всі гроші з депозитних рахунків. Отож, пророцтво збулося — банк збанкрутував.

Як це стосується нашої війни? Згадайте той час, коли в українському війську з'явилися перші «Байрактари». Цих «залізних птахів» показали на параді в столиці. Багатьох вони вразили. Втім, навряд чи хтось міг припустити, що їх якимсь чином зможуть придбати волонтери. Коли ж Сергій Притула оголосив збір коштів, щоб купити ці безпілотники, він фактично підтвердив, що це реально, тобто оголосив пророцтво, яке збулося. Звісно, це сталося не магічним шляхом, безліч людей долучилися до цієї акції, але результат був визначений наперед.

«Україна не може програти» — таке пророцтво озвучили тисячі світових ЗМІ, політиків, культурних і громадських діячів з різних куточків нашої планети. І воно збудеться! ■

МАГНІТНІ БУРІ У СЕРПНІ:

- **Слабкі:** 3, 29.
- **Бурі середньої інтенсивності:** 10–11.
- **Сильні:** 16–22 серпня. У цей період будьте особливо уважні до свого здоров'я та приймайте призначені лікарем препарати.

Фотоколаж із сайту ukr.net.

Погляд**Петро ПОРОШЕНКО,**
п'ятий Президент України**«Світ вміщається
весь на дні рюкзака
солдата»****«Все буде — чи тут, чи десь.
Бо доля — вона строката.
А світ вміщається весь
на дні рюкзака солдата».****(Гліб БАБІЧ)**

Гліб Бабіч — воїн і поет. Любив Україну понад усе. «Не вмирай за неї — вбий за неї!», — це також його слова. Десять років на фронті, п'ять ротаций. Здавалося б, береженого й Бог береже. Тому звістка про загибель Гліба розірвала вечірню тишу, неначе грим — ясне небо...

Гліб Бабіч очолював «Брати по Зброї» і залишився у моїй пам'яті найкращим побратимом. З того часу, як познайомилися з ним у Катеринівці в 2018-му — на позиціях 10-ї Гірсько-штурмової бригади.

Важко. Дуже важко втрачати близьких людей... Гліб Бабіч один із моїх найближчих... Складно сказати про війну емніше, ніж вмів вимовити він.

Глибоко, талановито і до самої суті... В пам'ять про Гліба прошу прочитати один з останніх його постів-оповідань про війну. Гліб заслужив на нашу увагу (вірш опубліковано на фейсбук-сторінці 53-річного Гліба Бабіча 24 липня, а загинув воїн і поет — 28-го. — Ред.):

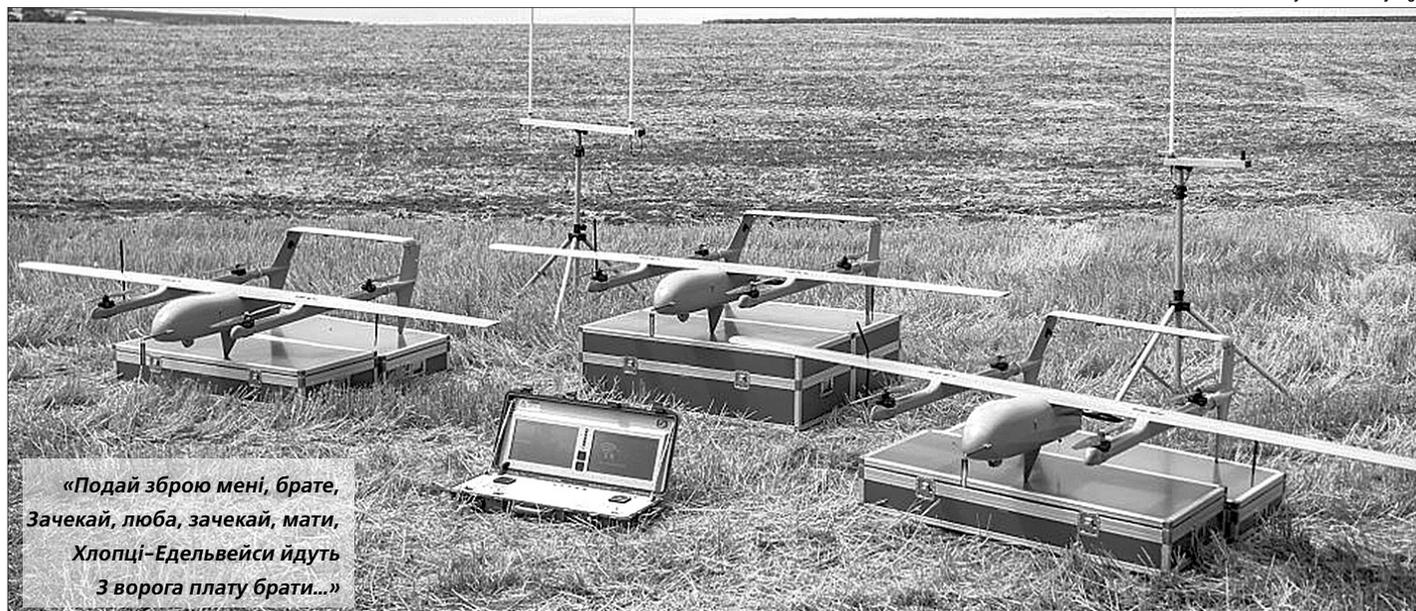
**«КОЛИ СМЕРТЬ ПРИСЯДЕ НА БРУСТВЕР,
СПИТАЄ — «НУ ЩО ТУТ ТИ?»»****Гліб БАБІЧ**

«Коли смерть присяде на бруствер,
спитає — «Ну що тут ти?»
Коли нас, як тісто, місить вогняний вал,
Я не стану смикати Бога — вийду в канал арти.
У піхоти з артою і Богом —
завжди прямий канал.
Заглушаючи криком в рацію
хрипкий голос війни,
Продиктую чарівні цифри, наче магичний код.
Скрипне радіо — «Прийняв.
Тримайтеся, пацани».
Решту слів не почую. Бо знову
накрив «приход».
Оживе на позиції стадо сталевих слонів,
Поверне свої хоботи в сторону наших бід.
І зайде у стволі із клацанням
стиснутий божий гнів,
Для швидкої доставки — без декларацій і мит.
Навіть янголи завмерли в небі —
як театральний зал,
Небо теж полюбляє сипати —
снігом, градом, дощем.
Дочекалися. Наче кулак
по всесвіту стукнув залп.
Другий, третій, а потім іще і ще.
А над нами небо луснуло наче
віконне скло,
Аж земля підстрибнула, і трохи
змінився ландшафт.
Смерть сиділа на бруствері. Більш
немає. Змело.
Та зі стиснутих рук повернулася
в серце душа.
«Що там, брате? Прийом? —
Та все по плюсах, братан!
Так вломили, що вщент. І цілей більше нема!»
Що я ще відповім? Вклоняюсь тобі, арта!
Не дарма вас кличуть богами. Ой не дарма...»

**Так. Все точно не дарма. Ми вклоняємось Героям... І мусимо перемогти!
Світла пам'ять тобі, друже Глібе... ■**

■ «Подай зброю мені, брате!»*

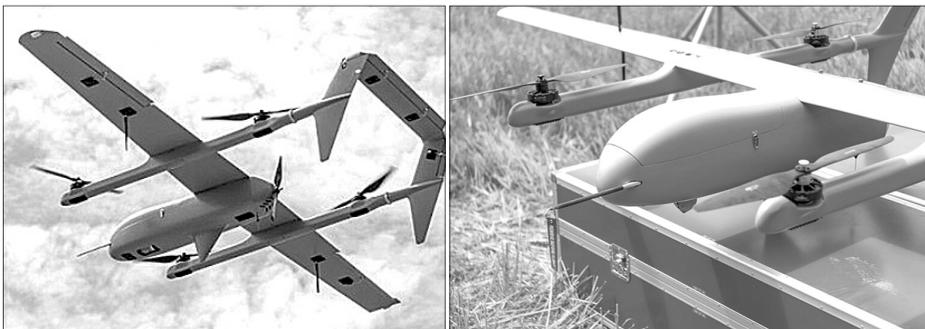
Фото із сайту eurosolidarity.org.

**«Подай зброю мені, брате,
Зачекай, любя, зачекай, мати,
Хлопці-Едельвейси йдуть
З ворога плату брати...»**

Круті «пташки» для контрнаступу: десантники отримали безпілотники, які можуть літати на 150 кілометрів

Керувати апаратами наші воїни вчилися кілька тижнів

Ольга СОКОЛОВА

Мова про комплекс безпілотників Н10 Poseidon Mk II (на фото) для Десантно-штурмових військ, який купили за кошти волонтерів ГО «Справа Громад» та Фонду Порошенка. Ці безпілотники мають дальність роботи до 150 кілометрів, висота — до 4000 метрів. Крейсерська швидкість 75 км/год. Це — комплекс рівня розвідувального батальйону, який працюватиме на користь усіх бригад зони відповідальності, розвідку та наведення артилерії, коригування вогню великих калібрів.

Петро Порошенко, який особисто відвіз безпілотниками на фронт, каже, що нинішня війна — це, в першу чергу, війна дронів та артилерії, і ЗСУ потребують великої кількості безпілотних апаратів.

«Це війна артилерії, РЕБу і ключове — дронів абсолютно нової якості. З високою кількістю годин, які вони перебувають в повітрі. З високою дальністю операцій до 150 кілометрів в інерційному режимі. З високою захищеністю проти дії засобів радіо-електронної

боротьби ворога. З крутими камерами, які мають 40-кратний зум, круте «тепло», які є очима наших артилеристів, наших десантників, які зроблять контрнаступ набагато ефективнішим», — сказав він.

«Дуже круті «пташки», які потребують високого рівня професіоналізму. Довгі тижні, якщо не місяці ці хлопці-герої навчалися, і сьогодні є одними з найкращих в Україні операторами цих дронів. Вони зможуть постачати інформацію, яка буде одночасно не просто в командира батальйону, бригади, командувача, а й в усій системі Збройних сил. Так ми побудували взаємодію і так воюють в Україні за стандартами НАТО в 21 столітті», — зазначив лідер «Європейської Солідарності».

Порошенко говорить — бійці у захваті від новітньої техніки: «вони потребують більше дронів. Це залежить від нас. Як завжди, ми даємо 50% вартості. Цей комплекс коштує більше 318 тисяч євро. Не можеш бути зараз в Збройних силах — допомагай армії. Не можеш допомагати — перерахуй гроші. Ці півтора місяці є визначальними. Ми

«Петро Порошенко, який особисто відвіз безпілотниками на фронт, каже, що нинішня війна — це, в першу чергу, війна дронів та артилерії, і ЗСУ потребують великої кількості безпілотних апаратів.»

маємо рвонутися цю штангу і зробити все можливе для того, щоб українські воїни мали все, що необхідно», — резюмував Петро Порошенко.

Доєднуйтесь! Надамо десантникам «крила»!

**РЕКВІЗИТИ ДЛЯ ПЕРЕКАЗУ
КОШТІВ:****По Україні
ТІЛЬКИ ДЛЯ ПРИВАТ 24**

5169 3305 2068 6400

Для ІНШИХ банків:

5375 4115 0177 8331

PayPal

Переказ на: wingman2006@mac.com

Тип переказу: Family/Friends

* — у назві рубрики і підписі до світлин використано слова побратима Петра Порошенка — воїна-поета Гліба Бабіча, який поліг за Україну 28 липня 2022 року. Вони завдяки гурту Kozak System стали не просто пісню «Подай зброю» («Едельвейси»), а гімном 10-ї окремої гірсько-штурмової бригади «Едельвейси». ■

РЕКЛАМА

■ У номер!

140 вилучених на митниці автівок передали ЗСУ

Машини були ввезені з порушенням правил

Антон КАРАСЬ

Волинські митники спрямували на потреби Збройних сил України 140 автомобілів. Про це розповів журналістам керівник Волинської митниці Микола Татарчук.

Окрім авто, для військових передали засоби гігієни, лікарські засоби, шини та акумулятори.

«На складах Волинської митниці накопичилась певна кількість товарно-матеріальних цінностей, які були вилучені через порушення митних

правил їх ввезення. Якщо суд ухвалює рішення про вилучення на користь держави, тоді в законному порядку передаємо на потреби військових», — зазначив посадовець.

Волинська митниця загалом передала для ЗСУ потрібних речей та обладнання на більш як 30 мільйонів гривень. ■

**Блоки від виробника
СТІНОВИЙ БЛОК**

з дном — 20x20x40

без дна — 20x20x40

ПЕРЕСТІНОЧНИЙ БЛОК 20x10x40 20x12x40

ОПАЛУБНИЙ БЛОК 20x30x40; 20x20x40

066 897-96-96
067 116-11-44

ГЛІБ БАБІЧ (1969–2022)

Пішов на війну у 2014 році. Був командиром взводу вогневої підтримки 10-ї гірсько-штурмової бригади. Є автором неофіційного гімну 10-ї ГШБР — «Подай зброю», виконаного гуртом Kozak System, а також пісні «Мольфар» — ревієму за загиблими воїнами.

■ Професіонали

52-й рік у медицині, 102 рази здавав кров, виплекав 98 плодів дерев...

Нововолинський лікар-хірург, завідувач лікарняним банком крові у місті, почесний донор Товариства Червоного Хреста, почесний донор України, депутат Нововолинської міської ради чотирьох скликань Володимир Середюк у свої 75 встановлює нові рекорди

Алла ЛІСОВА

НА ЙОГО ОЧАХ
УТВЕРДЖУВАЛАСЯ
МЕДИЧНА СЛУЖБА
В НОВОВОЛИНСЬКУ

— У мене — 102 кроводачі, сім разів ситуації спонукали йти на пряме переливання крові, — розповідає з Володимиром Миколайовичем якраз після того, коли він вчергове відправив десятох нововолинських донорів у відділ трансфузійної допомоги обласного центру служби крові, що у Володимирі.

Цей чоловік, якого знаю понад тридцять літ, не перестає дивувати. На зустріч із журналістом він не полинував принести два великі пакети зі своїм архівом. Розчулило те, що з-поміж багатьох папок, де зібрані найцінніші для нього матеріали (переважно з газети «Волинь», за якою, як каже, вчився читати), чимало моїх публікацій. Одна з них — «Рекорди Володимира Середюка» з нагоди його 60-річного ювілею. Має він багато власних дописів — поетичних і прозових — роздуми про особисте, про те, що відбувається навколо і що дуже боляче.

Володимир Середюк може годинами розказувати про службу крові, працює в якій уже майже сорок років. З гордістю розповів, що від початку війни разом із колегами вже організували понад 300 кроводач. А загалом медицині цей лікар видав майже 52(!) роки й продовжує працювати. У свій поважний вік він не розгубив у пам'яті ані найменших епізодів за весь час своєї лікарської діяльності після закінчення Чернівецького медінституту.

— 36 років з них я віддав хірургічній практиці, — розповідає. — Кілька разів їздив у студентські будзаци. Останній раз у Казахстані працював лікарем у районному штабі. Після інтернатури разом із дружиною Зінаїдою, також лікарем, отримали скерування у Камінь-Каширський. Але через сімейні обставини трудову діяльність розпочали в Нововолинській лікарні: я — хірургом, дружина — терапевтом.

На очах у Середюків відбувалася розбудова молодого міста, утвердження медичної служби в ньому. Володимир Миколайович тривалий час працював в ургентній хірургії. Зауваживши неабиякий хист молодого лікаря, його посилають на курси проктологів у Львів, де на ту пору було створено потужний Західноукраїнський проктологічний центр, здобував досвід і в інших закладах.

Сумлінне і відповідальне ставлення до своїх обов'язків привело Володимира Середюка на десять років на посаду заступника головного лікаря з поліклінічної роботи. А з 1987 року спочатку — головний лікар міжрайонної станції переливання крові, потім, після реорганізації, — завідувач відділення переливання крові, яке згодом почало називатися відділення трансфузіології. Паралельно вів прийом у кабінеті проктолога. Але хоч би на яку посаду призначали Володимира Середюка, він завжди ставив одну умову: залишатися в практичній хірургії.

До речі, Володимир Середюк 24 (!) рази навчався на курсах підвищення кваліфікації за чотирма спеціальностями.

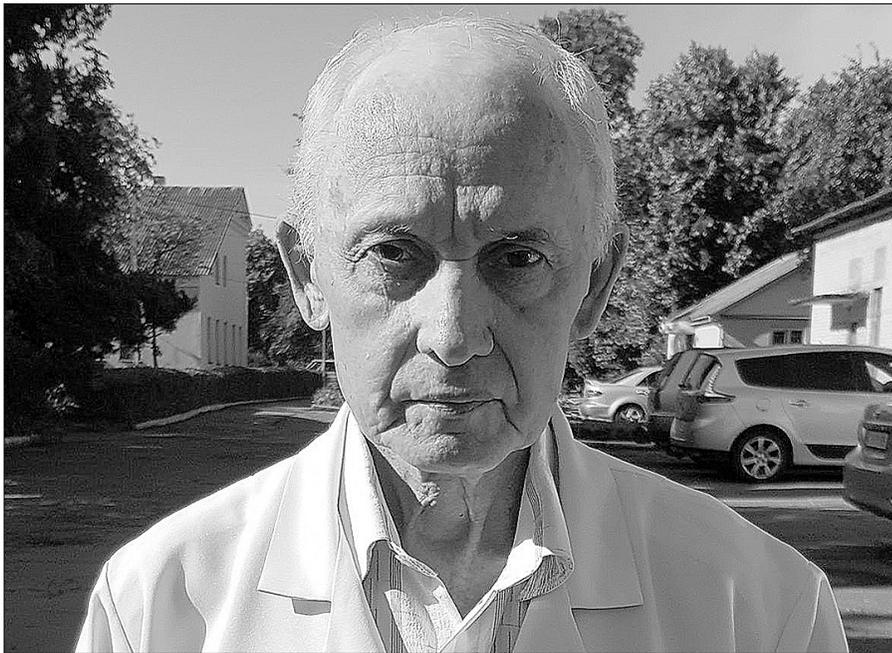

ФОТО АЛЛИ ЛІСОВОЇ.

Життєве кредо Володимира Середюка — допомагати людям.

«НАЙГОЛОВНІШЕ — БУТИ
ЛЮДЯНИМ І УВАЖНИМ
ДО КОЖНОГО»

Коли запитала в свого співрозмовника, що йому допомагає такий тривалий час залишатися, без перебільшення, авторитетною людиною, він дістав аркуш паперу, на якому написана відповідь на це запитання... 15 років тому, коли готувався до інтерв'ю нашої газети. З тих пір, каже, нічого в його поглядах не змінилось.

На перше місце він ставить професіоналізм і порядність, а в керівника — ще й доступність, це важливо. Свою становленню як людини та лікаря завдячує батькам (на жаль, уже покійним) і малій батьківщині — мальовничому селу Щедрогір, що на Ратнівщині, на березі річки Прип'ять. Дякує долі за вчителів, насамперед від медицини, — Василеві Якимцю, Іванові Королю, Василеві Погребському, Валерію Самохину, Вольфу Сокольському, Анастолію Пахолою, Миколі Гідзинському, Вікторові Бондаренку та іншим. Наголосив, що йому надзвичайно комфортно було працювати багато років з лікарем Андрієм Побігуном і старшою медсестрою Людмилою Потапюк.

«На перше місце ставить професіоналізм і порядність, а в керівника — ще й доступність.»

Володимир Середюк мало говорив про громадську роботу, вважаючи це звичним ділом. Бо його висока активність зумовлена не бажанням пропіаритись, отримати від цього якісь дивіденди, а можливістю допомогти людині незалежно від того, з чим вона звертається. І завжди робив це безвідмовно, щиро й наполегливо. Саме тому його чотири рази обирали депутатом Нововолинської міської ради й беззаперечно доручали головувати в комісіях. У лікарні очолював профспілку. І зараз високу оцінку професійним і людським якостям Володимира Середюка дав медичний директор КНП «Нововолинська центральна міська лікарня» Ігор Винницький.

Тим часом Володимир Миколайович викладає переді мною чимало різних нагород, відзнак. Найцінніші з них — медаль «За заслуги перед містом». І це цілком справедливо. Бо,

незважаючи на численні пропозиції кар'єрного росту, переїзду, нагод піти в науку, Середюк залишився вірним рідному Нововолинську.

Відмінник охорони здоров'я, навіть після перенесеної складної операції на лікарняному ліжку брав до рук аркуш паперу й писав. Про те, що найбільше непокоїть, що вдалося зробити, а що ще чекає попереду. А ще він від першої до останньої сторінки перечитує впродовж багатьох десятиліть газету «Волинь». І дуже часто ділиться враженнями від написаних матеріалів, висловлює заваження та побажання. І за це йому велика вдячність.

І ДІМ, І СИНИ, І САД

Якось під час однієї нашої зустрічі Володимир Миколайович пригостив свіжовикачаним медом з власної пасіки. Каже, займається бджільництвом із сином Русланом. Вдається, і це радує.

А ще в моєму рідному селі на обійсті є «горіх Середюка». Почувши, що старий нам довелося зрізати, кілька років тому приніс у подарунок вирощений з «немовляти» чималий саджанець. Цього року вже матимемо плоди.

До слова, у Володимира Миколайовича посаджено власними руками і виплекано 95 плодів дерев. Коли запитала про його хобі, сказав: «Люблю займатися усім, що дає позитивний результат».

Цінує дружбу й зневажає в людях заздрість і злобу, вважаючи ці риси руйнівними для усіх і всього.

Ми не встигли детально porozмовляти про секрет подружнього щастя, бо ця людина більше говорила про інших. Але я знаю його прекрасну дружину Зінаїду Григорівну, з якою прожили більш як пів століття. Розповів лише, як вони в студзагонах заробили по 500 карбованців і 18 жовтня 1970 року відгуляли в Чернівцях студентське весілля. Виховали двох синів, молодший із яких, Олег, захищає Україну від рашистської навали. Подружжя гордиться онуком і онучкою, які вже закінчили виші й працюють.

Під час тригодинної розмови я не раз задумувалася про унікальність цього чоловіка. Сподіваюся, що читачі це теж вловлять. Прощаючись, я вангую, що вже через 5 літ ми зустрінемося для нового інтерв'ю, і я обов'язково напишу про нові рекорди Володимира Середюка. Впевнена — вони будуть. ■

■ Слово — зброя!

Фото з фейсбук-сторінки Романа КУЛИКА.

Тут круто — про Залужного!

На фронті відомий захисник України «зустрів» Головнокомандувача на шпальтах «Волині»

Військовий був приємно вражений матеріалом про Валерія Залужного в нашій газеті, яку волонтери привезли в зону бойових дій

Юстина КОЛОМІЄЦЬ

Днями командир роти 39-го окремого мотопіхотного батальйону Роман Кулик на своїй сторінці у фейсбуці опублікував фото з газетою «Волинь». Часопис потрапив йому до рук на фронті. На першій сторінці номера за 4 травня 2022 року — Головнокомандувач Збройних сил України Валерій Залужний. У матеріалі «Бойовий у дійсності, а не на папері» — наш «залізний генерал» Валерій Залужний уже 8 років на війні» розповідалося про 10 фактів із життя офіцера, який за два останні місяці став одним із найбільш авторитетних полководців світу.

«Як швидко промайнув рік Валерія Залужного на посаді Головнокомандувача. Майже половина цього терміну — в найтяжчі для ЗСУ часи. На початках Великої війни часто думаю, що аби він мав бодай два-три роки умовно спокійної роботи на цій посаді — ми давали б російським ще більшого тягла. Але вже як сталося. Удача, що Головнокомандувач ЗСУ зараз саме він», — написав Роман Кулик.

Він не сподівався натрапити на нашу газету на передовій.

«Головний сержант роти під час тренування одного із взводів на позиції фігачить замітки на полях якогось видання. Потім показує мені — а там «Волинь» і суцільний Залужний», — написав військовий.

До слова, нашу газету уже декілька місяців на передовій доставляють волонтери. Це стало можливим завдяки меценатові Євгену Дудці, засновнику групи компаній ТМ «ВІЛІЯ» та волонтерам із Горохова, Луцька, Ковеля, Маневичів, Нововолинська, Камінь-Каширського і Любешова. До акції фінансово долучилась і керівниця Нововолинського олійного заводу Вікторія Бубела. ■

■ По заслугі

Судили уродженців Донеччини, які намагалися виїхати з України

У Володимирі представники Феміди розглядали справи щодо двох чоловіків, які пред'явили прикордонникам фальшиві документи

Софія ГАВРИЛЮК

Двоє жителів Великоновосілківського району Донецької області підробили тимчасові посвідчення військовозобов'язаних та довідки військово-лікарської комісії: записали недостовірні відомості про непридатність до військової служби з виключенням із військового обліку. Як зазначено у вирокх Володимир-Волинського міського суду, 9 травня з такими документами чоловіки намагалися перетнути державний кордон через пункт пропуску «Устилуг», але прикордонники виявили підробку.

Обидва вони уклали з прокурором угоду про визнання винуватості. Суд затвердив угоду, призначивши їм покарання у вигляді штрафу по 8,5 тисячі гривень. ■

Сіль землі

«Тут зібрався рід наш...» Але не весь, бо привітати ювілярку своїми приходили в кілька заходів.

У 100 років Надія Ярмолук напекла хліба для 2 синів, 8 онуків, 15 правнуків та 6 праправнуків

Закінчення. Початок на с.1
Ірина КРАВЧУК

— Мамо, почалася війна...
— Як війна?... Господи! Тіко жити добре почали... Нашо знов те горе?
Це діалог Надії Гордівни із сином Олексієм Петровичем, який наважився 24 лютого розповісти матері трагічні новини. Вона ж добре знала, що означає ця звістка: коли розпочалася Друга світова, їй було всього 17...

Дівчина тоді не розуміла, чому один схилений диктатор взявся воювати з усім світом. Їй просто хотілося жити й... кохати. Адже приблизно в цей час вона познайомилася зі своїм майбутнім чоловіком Петром, який працював конохоном у колгоспі. Каже, що у ті часи було не до тривалих залицянь, тому з весіллям пара вирішила не затягувати. Згодом у них народився син, а потім ще один. За словами Надії Гордівни, щоб прогудувати дітей, чоловік до ночі працював на фермі, а вона трудилася в полі. Коли ж завагітніла втретє, роботи стало ще більше.

Треба було десь брати гроші, тому на останніх тижнях вагітності була колгоспний льон. Це спровокувало передчасні пологи: вдома на печі жінка народила дуже слабкого синачка. А через годину... ще одного. Була налякана: не здогадувалася, що можуть бути близнята...
— Теї ночі мені наснився чоловік у шапці, яка яскраво сяяла, і сказав, щоб не нарікала на життє. З того часу не давала собі опускати руки, — пригадує бабуся.

Не здалася Надія Гордівна і після ранньої смерті чоловіка-фронтавика, якого раптово забрала хвороба. Тоді, окрім дітей, на її плечі лягло ще й чимале господарство.
— То бурякє полота, то жито жала... На обід бігла додому синів гудувати, корови доїти, свинням варити... Потім знову на поле, — каже пані Надія.
Коли діти підрости, наша героїня нарешті відчула, що може трохи передихнути. Втім, доля продовжила випробувати її на міцність. У 35-річному віці на польових роботах трагічно загинув старший син. Згодом не стало і наймолодшого, одного з близнюків. Вона важко пе-

реживала втрати. Втім, зневірися не давали восьмеро внуків. Для них вона продовжувала працювати на землі, поратися по господарству, а ще — пекти хліб за старовинним рецептом.
— Мама навчила мене тісто місити. Вперше сама пекла, коли відправила чоловіка на роботу і зрозуміла, що в хаті нема що їсти. Нагріла води, всипала муки, замисила. Пекла на черені, або листок капустки підкладала під кожен буханець... — пригадує це, Надія Гордівна ніби помолодшала. Вона взяла мої руки у свої і почала показувати, якими руками виймала свіжоспечені булки з печі.

«**— Теї ночі мені наснився чоловік у шапці, яка яскраво сяяла, і сказав, щоб не нарікала на життє. З того часу не давала собі опускати руки, — пригадує бабуся.**»

— Треба, щоб тісто від рук «одліпало», тоді вже можна накрити, щоб рухалося. Перед випіканням — хліб перехрестити, а коли буде готовий, помазати зверху водою. Потім викласти на стіл і теплими руками накрити, щоб булки були м'які, — каже бабуся.

За словами внучки Ольги Польчук, бабуся все життя сама пекла хліб для великої родини. Лише останні кілька років їй почали допомагати рідні. Втім, у день свого 100-річчя жінка вирішила знову замисити тісто самотужки. Ми порадили борошно з фірми «ВІЛІЯ», яка в ці місяці дуже багато допомагає фронту і навіть примірники газети «Волинь» доставляє на передову.
...Поки внучки розпалювали піч, ювілярка одягла фартух і пошкунтильгала до посудини з борошном. Вплила у неї сироватку з дріжджами і почала завзято вимішувати. Дзенькання тіста об мідницю розбавляв лише

монолог бабусі: «Ще трошки лий води. Лий-лий, отако місити треба. Олії не лий... Хватить. Во ім'я Отця і Сина...»
Я слухала Надію Гордівну дуже уважно, бо ж старша за мене у п'ять разів жінка вчила не лише випікати хліб:
— Чоловіка вибирай, щоб не пив.
— Трудися, належатися це встигнеш.
— Секрет довголіття не розгадуй, бо сто років людині забагато...
Щоправда, 8 онуків, 15 правнуків та 6 праправнуків дуже тішаться, що їхня бабуся дожила до такого поважного віку. Вони живуть у Кухарях та в Ковелі, а дехто з правнуків уже навчається у столиці та у Львові. На свято приїхали всі. Привітати ювілярку прийшов також сільський голова Віктор Ковальчук разом із колегами. Втім, найраніше прибули сини Надії Гордівни Олексій та Віктор.
— Наша мама — найкраща в світі. Вона заради нас все життя на полі провела. І досі в хаті не можемо втримати. Вийду на город, а вона корову рве. Та ще й потім скручує і пускає на січкарню. Буває, і свинням дасть, і ще корову виведе, — розповідає пан Олексій.
— Цінуємо маму. Вона завжди давала мудрі поради. На жаль, на її старість знову випала велика війна, тож найперше нині побажати їй миру, — додав молодший брат Віктор.
А бабуся, коли ми з нею знову завели мову про війну, перехрестилася і сказала:
— Колись чоловіка з хронту чекала, молилася. Вернувся живий, але ранений. А типер щодне Господу прошу, аби всі хлопці нашої живі-здоровинькі повернулися з війни... ■

ВІЛІЯ
Відеорепортаж із 100-річчя Надії Ярмолук — незабаром на сайті **VOLYN.COM.UA**

Серце, віддане Україні

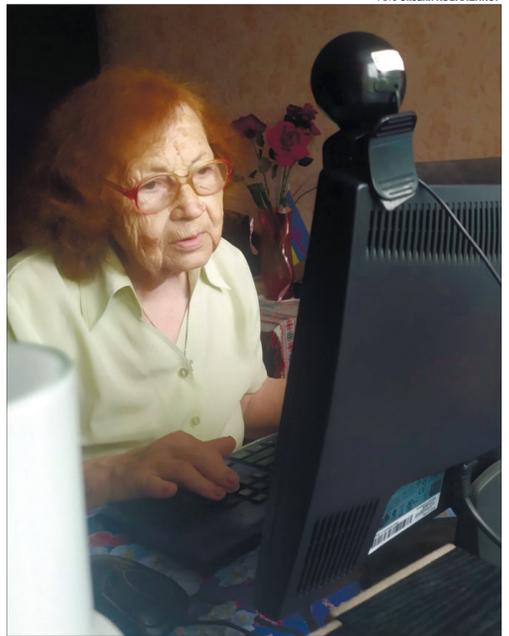
«Москвин як обчистить усе в себе – іде далі: така в нього природа!»

Так зауважила в розмові про вдачу рашиста знана волинянка, поетеса Сіма Кордунова. Напередодні війни вона зустріла 91-й день народження. Попри поважний вік Сіма Дмитрівна продовжує працювати над книгою про село Полонку, що поблизу Луцька, доглядає свій великий квітник, багато читає й охоче ділиться україновідчуттями

Оксана КОВАЛЕНКО

«**ВІЙНА ОЦЯ ПОКАЗАЛА, ХТО Є ХТО**»

Свого часу мені довелося розпитувати в Сіми Кордунової про її життєву історію. Донині пам'ятаю, як вразила мене оповідь про смерть батька Дмитра: хлібороба, який знав напам'ять «Кобзар», радянські нелюди заарештували у 1944-му й спровадили до Уфи, де назавжди загубилися його сліди. Один з односельчан, якому вдалося вижити, потім розповів, що при переправі через річку знесилений від голоду Дмитро впав на поромі, а коли друзі кинулися йому допомогти, конвоїри не дозволили, наказали: «Пусть подыхает! На одного бандеровца будет меньше!». Ця страшна подія, помножена на тисячі долів українців у той час, повторюється сьогодні. Сіма Кордунова каже, що випадковостей не буває:
— Тут житейська філософія: все, що діється, для чогось потрібне. Для чого війна? Це велике горе, це нищення народу, але війна оця показала, хто є хто. Нарешті отаки люди, які хитаються сюди-туди, переконалися, хто ворог наш. Бо не кожен загляне в історію і пересвідчиться, скільки українців гинуло заради українського. Треба було щось таке, що може переконати остаточно: «Ти — не росіянин, ти — українець, і ви браття — на словах... Та ж мішанина робилася віками, щоб позбавити свого, нав'язати чуже, яке би допомагало підкорити тебе, служити іншому. Це боротьба за людські душі, тільки зараз вона ведеться нагло, відкрито, похабно. Вона й раніше невідкатна була, тільки зараз більше крові. От наша рідна кров повинна, мабуть, була пролитися...
— Сімо Дмитрівно, під час Другої світової ви були школяркою. Аналогія між рашизмом і фашизмом справедлива, на ваш погляд?
— Так! Вона настільки явна, що її не можна не бачити. Це тільки спочатку, як німецькі фашисти прийшли, не було зверхнього ставлення. В 1941-му вони відкрили школу у нас в Лаврові, але вона пропрацювала всього півтора місяця. Пізніше я вчилася в документах, що німецька влада сказала, що завойованим школи не треба — вистачить рахувати до 100. Мовляв, щоб почували себе комфортно, ми їм подаруємо церкву, але теж «від — і до». Фашисти й господарям наказували, щоб доглядали свої сади, щоб багатший по-

Попри поважний вік, Сіма Кордунова змінила ручку на клавіатуру.

магав обробити землю біднішою, але то робили тільки аби було що відібрати...
— Як дочка жила в Москві, то я бувала часто там і бачила ту російську вдачу: ім дай «поплясать-погулять». Ми абсолютно відрізняємося! Часто думала, чому росіяни такі лїниві? Вся нація лїнива! Письменник Павло Штепа у своїй книжці «Московство» по кісточках розібрав психологію москаля, чи служити іншому. Це боротьба за людські душі, тільки зараз вона ведеться нагло, відкрито, похабно. Вона й раніше невідкатна була, тільки зараз більше крові. От наша рідна кров повинна, мабуть, була пролитися...
— Зараз національне горе: скрізь були наші хлопці, яких сьогодні хто з любов'ю, а хто з ненависті називає бандерівцями. Це та група людей, яка відродила українську націю. Хто б там що про них не казав, але якби не було повстанців — не було б сьогодні вільної України, була б уже загнана в небуття. Війна — це лихо, але це й поштовх до чогось. Ці наші хлопці — це Божья воля. В моєму селі на війні в Червоній армії загинув 101, а молодих, які пішли в бандерівці, — 102. 102 молоді людини, які нагадали, що вони українці! Тут совети (скільки людей у Сибір вивезли!), німці... Проти трьох сил! Знайшовся й той, яких усіх організував, відмовився від усього, пожертвував усім, навіть сім'єю. Я про Бандеру... Оця армія зуміла вижити, хай і в непрямому розумінні, — дух їх живим! Нема більш такого народу, щоб так його гнобили і ни-

«**ПЕРЕМОГИ НЕ МОЖЕ НЕ БУТИ! ЦЕ ВИСНОВОК ІЗ НАШОЇ ІСТОРІЇ!**»

— Що ви найчастіше думаєте, коли дізнаєтеся новини про цю війну, про воєнні злочини росіян в Україні? Ви вірите в Перемогу?
— Я пережила 1940-ві, початок 1950-х, коли на Волині скрізь були наші хлопці, яких сьогодні хто з любов'ю, а хто з ненависті називає бандерівцями. Це та група людей, яка відродила українську націю. Хто б там що про них не казав, але якби не було повстанців — не було б сьогодні вільної України, була б уже загнана в небуття. Війна — це лихо, але це й поштовх до чогось. Ці наші хлопці — це Божья воля. В моєму селі на війні в Червоній армії загинув 101, а молодих, які пішли в бандерівці, — 102. 102 молоді людини, які нагадали, що вони українці! Тут совети (скільки людей у Сибір вивезли!), німці... Проти трьох сил! Знайшовся й той, яких усіх організував, відмовився від усього, пожертвував усім, навіть сім'єю. Я про Бандеру... Оця армія зуміла вижити, хай і в непрямому розумінні, — дух їх живим! Нема більш такого народу, щоб так його гнобили і ни-

«**Хто б там що про них не казав, але якби не було повстанців — не було б сьогодні вільної України, була б уже загнана в небуття.**»

Фотофакт

Як удома: волинські воїни посеред лісу облаштували затишне подвір'я

Такий вигляд має одна з позицій військових неподалік українсько-білоруського кордону

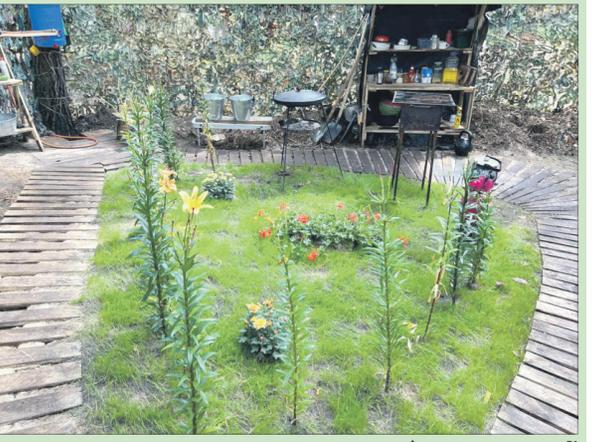
Аліна ВІТІНСЬКА

Маленький дворик із клумбою та помостами, який створили наші захисники, дуже сподобався заступнику керівника Офісу Президента Кирилові Тимошенку під час нещодавнього візиту на Волинь, де він перевіряв ситуацію на рубежах із білоруссю.

Він оглянув територію і розповів пізніше у своєму телеграм-каналі, що на кордоні облаштовано надійні фортифікаційні споруди, а військові забезпечені спеціальними засобами стеження. Ситуацію на різних ділянках можна відстежувати онлайн за допомогою тепловізійних камер.
Заступник керівника Офісу Президента побачив і побут наших бійців.

Ось як політик прокоментував облаштований військовими дворик посеред лісу:
«**Це не можна вигадати, не можна нав'язати.**»
«Подивіться на це фото. Що на ньому є? Це затишне прибране подвір'я. Місце, де може відпочивати ціла родина. За ним доглядають, його цінують. Але це не подвір'я. Це позиція українських військових десь у волинських лісах. Це не можна вигадати, не можна нав'язати. Ми любимо наші родини, наші будинки, нашу землю. Ми її обробляємо, любимо і дбаємо про неї. Цього ніколи в нас не забрати. І це вже має розуміти наш ворог. Ми б'ємося за життє». ■

Фантастика, правда ж! ■

Фантастика, правда ж! ■

щили, а він вижив! Перемоги не може не бути! Це висновок із нашої історії!
— Сімо Дмитрівно, вам пішов 92-й рік. А тут таке важке, виснажливе життя стало. Як тримаєтеся у цей час?
— У мене, крім нашої спільної біди, є суто моя: 9 місяців тому я похоронила сина. Це був не просто син — Божий дарунок. Розумний, справжній патріот... Був терплячий до останнього. Ніколи не скаржився, тільки казав: «Нічого, мамо, я просто втомився». І от його не стало... У мене було відчуття, наче розколовся світ — і я в тій щілині. І не хочу з неї вилізти... Але треба було втриматися. Не скажу, що я така, що дала сама собі раду. Є велика підтримка в людині — молитва. І не обов'язково молитися завченими словами із Закону Божого (хоч ті церковні книги он зверху всі в мене лежать) — своїми словами. Треба себе, очевидно, поставити поряд із тєю пташкою, що літає, бо їй дані крила, з тєю комашкою, що повзе, бо має лапки, — з будь-якою живою істотою, бо ти таке саме творіння Боже, як оте все... Ти надно впав — маєш сам себе витягнути! Біль скаженій... Такий, що хочеться зникнути, але знаєш, що маєш робити щось далі — перед тобою обов'язки. Добре, якщо є кому підтримати. Просто без слів. Хочеться чийось руку відчути, що хтось з тобою...
— Зараз національне горе: скрізь були наші хлопці, яких сьогодні хто з любов'ю, а хто з ненависті називає бандерівцями. Це та група людей, яка відродила українську націю. Хто б там що про них не казав, але якби не було повстанців — не було б сьогодні вільної України, була б уже загнана в небуття. Війна — це лихо, але це й поштовх до чогось. Ці наші хлопці — це Божья воля. В моєму селі на війні в Червоній армії загинув 101, а молодих, які пішли в бандерівці, — 102. 102 молоді людини, які нагадали, що вони українці! Тут совети (скільки людей у Сибір вивезли!), німці... Проти трьох сил! Знайшовся й той, яких усіх організував, відмовився від усього, пожертвував усім, навіть сім'єю. Я про Бандеру... Оця армія зуміла вижити, хай і в непрямому розумінні, — дух їх живим! Нема більш такого народу, щоб так його гнобили і ни-

Повний текст поезії читайте на сайті **VOLYN.COM.UA**

Незламні

Мужній боєць Пасевич підняв національний прапор України у селі Кочубеївка на Миколаївщині.

Через п'ять місяців розлуки Олександр зустрівся з дружиною, сином та донькою.

Справжнього воїна-захисника виховали Іван та Лідія Пасевичі.

Після того, як із тіла Героя

ВИТЯГЛИ ПОНАД СТО ОСКОЛКІВ, ВІН ЗАЯВИВ:

«Підлікуюся — і знову на передову»

За особисту мужність і самовіддані дії, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, за вірність військовій присязі орденом «За мужність» III ступеня було нагороджено солдата Олександра Пасевича із села Воля Любешівська Камінь-Каширського району. Про це боєць дізнався, перебуваючи після поранення вже у Волинській обласній клінічній лікарні, куди його доправили з Дніпра

Катерина ЗУБЧУК

«У ТРАВНІ 2014 РОКУ САША ДОБРОВОЛЬЦЕМ ПІШОВ В АТО»

Так сталося, що першою була зустріч із родиною солдата: про його нагородження стало відомо, коли збиралася у відрядження на Любешівщину, тож не могла не скористатися нагодою, аби і привітати батьків, дружину бійця, й дізнатися про нього більше. Забігаючи наперед, скажу, що на прощання мама Олександра, Лідія Григорівна, подякувала нашій газеті за пошанування її сина. А його є за що шанувати...

Двох синів виростили Пасевичі. Вісім літ тому старший, Анатолій, загинув у дорожньо-транспортній пригоді. Про цю трагедію нагадає не лише фото з чорною стрічкою на видному місці в домі, а й довільний батьківський біль.

— У травні 2014-го Саша добровольцем пішов в АТО, — розповідає Лідія Григорівна. — Він мені не признався, бо ж то тільки чотири роки минуло, як Анатолій загинув, — і от він у зоні бойових дій. Не хотів, аби я пережила, що й його можу втратити. Вони з батьком все приховували від мене такі наміри, аж поки від сусідки почула: «А що, твій Саша йде на війну?».

І на тій війні Олександр був до 2019-го. Починав у 51-й бригаді, яку згодом було перейменовано на 14-ту. Приїжджав додому на декілька місяців і знову вертався до своїх побратимів. З рук тодішнього міністра оборони України Степана Полторака одержував нагороду — орден «Знак пошани».

— Я його давно знала, бо жила в сусідньому селі Березичі, а моя сестра заміж вийшла у Волю Любешівську. На дискотеку разом ходили. У 2015 році, якраз в один із таких приїздів

Олександра з АТО додому, ми одружилися, — до розмови долучається дружина бійця Наталія. — А в 2016-му народився наш син Іванко. Коли через три роки на світ з'явилася донька Злата, чоловік був у зоні бойових дій. Він по життю був Джон. Виявляється, батько його, Іван, мав таке вуличне прізвисько — від свого імені на англійський манер. Але до нього воно якось не так пристало, як до Саші (може, тому, що асоціювався в людей із тим, що дає переклад цього імені з давньоіудейської мови: «помилуваний Богом», «милість Божа». — **Авт.**)

І коли родина відправляла передачу йому на передову, то поряд із прізвиськом завжди писали в дужках, що вона призначається Джону, — так ще швидше його знаходила. Наталія відверто каже, що пережите на Сході України не могло не вплинути на здоров'я чоловіка. Характер у нього, за словами рідних, після контузії став важкий. Ще ж і операцію йому робили на хребті, тож він роботи нормальної не міг знайти, а сім'ю треба годувати. Звертався до медиків, лікувався у стаціонарі, аби йому була призначена група інвалідності. Вже ніби й до цього йшло. Та от настало 24 лютого 2022-го, і про свої особисті проблеми Олександр враз забув.

«ЩЕ НАПЕРЕДОНІ ЧОЛОВІК ВІДЧУВ, ЩО «ЩОСЬ МАЄ БУТИ»

Наталія запам'ятався день, коли чоловік побачив на дорозі колону військових, з якими служив в АТО, а пізніше — ООС. Попілкувався з ними.

— Хоч ніхто конкретно нічого не говорив, — каже жінка, — Саша за їхнім настроєм відчув, що «щось має бути». В ніч, коли росія почала бомбити міста України, зовсім не спав і вдома не був — тусувався зі своїми хлопцями у нашому дворі. Знаючи його ха-

раактер, ставилася до цього з розумінням. А вранці прибіг додому і до мене з такими словами: «Наташка, сьогодні діти не підуть у садочок...».

Того ранку почалося повномасштабне вторгнення росії в Україну.

— 25 лютого, — розповідає мати Олександра, — у мене був день народження. Я не збиралася його справляти. Але ж знала, що невістки все одно прийдуть (дружина Анатолія має другу сім'ю, та про нас не забуває), онуки. Думаю, котлет насмажу, голубців зроблю і в обід накрию стіл. І тут — на порозі Саша. «Мамо, — сказав, — я тебе вітаю з днем народження, але пробач — я мушу їхати. Йду на війну».

«Для нього завжди найважливішим було, аби ті, з ким іде на бойове завдання, залишилися живі...»

За святковим столом Олександр уже не сидів. Провели рідні його на дорогу до автобуса разом з іншими односельцями, які були в магазині на зупинці, попрощалися. А той 64-й день народження, за словами Лідії Григорівни, ніби випав з її голови. Час зупинився. Завдяки розмовам по телефону Пасевичі стежили за бойовим шляхом сина й чоловіка. Спершу — Житомирщина, потім — Миколаївська область, Харківська, Херсонська... А він, коли дзвонив, зокрема дружині, говорив не про якісь труднощі в зоні бойових дій, а про те, що «нам і гуси допомагають». Йшлося про те, що в районі селища Каланчак на Херсонщині в двигун літака окупантів потрапила зграя диких пернатих, і він упав у болото.

«НАТАШКА, Я ПОРАНЕНИЙ, АЛЕ ВСЕ ДОБРЕ»

Це сталося 14 липня на Донеччині.

— Того дня він мені подзвонив, — розповідає дружина. — Я вловила, що голос якийсь не такий, як завжди, — зі стогоном. «Щось сталося?» — запитала. І почула: «Наташка, я поранений, але все добре». Мама з батьком були у лісі, на чорниціях. Їм зателефонувала. Вони відразу вернулися своїм коником — не до ягід уже...

Вслід за цим дзвінком чоловік надіслав дружині відео, на якому видно, як йому надають першу медичну допомогу. Спочатку його госпіталізували в лікарню імені Мечникова в Дніпрі. А 20 липня Олександра перевезли до Луцька — в обласну клінічну лікарню. Тіло його було зрешечене осколками — лікарі понад сто уже витягли, і це ще не все.

У день, коли завдяки соцмережам, які швидко розносять новини, стало відомо, що Пасевич удостоєний ордена «За мужність» III ступеня, ввечері матері бійця подзвонила приятелька із села Рудка Червинська й сказала: «Лідо, я вітаю тебе й Наталію з нагородою Олександра!».

Із фейсбуку і сам він дізнався про орден — «знайомий офіцер скинув мені посилання». Про це Олександр Пасевич розповідав, коли ми з ним спілкувалися. Як і про той бій у районі села Берестове Бахмутського району, коли їхній підрозділ штурмували танками орки. А ось щодо того, чи відомо Олександрові, за який бій удостоївся нагороди, він висловився так:

— Здогадуюсь, але про це сказати не можу. Я ж — старший групи розвідки...

Наш герой із вдячністю згадує тих, хто його, важко пораненого, евакуйовував із поля бою. В їх числі — військовий лікар баталь-

йону, в якому служив, Тамара Вершиніна, побратими з позивними Прапор, Дуліб, Глей, Тарас, Шрек. А ще каже:

— Якщо можна, то напишіть про автомобіль, який відправили мені на передову голова Любешівської громади Олег Кух, який зараз теж служить у Збройних силах, й Ігор Клямар, котрого по вуличному в нашому селі кличуть Маліна. Через це й виникла думка, аби на машині замість номерного знака було це слово. На жаль, нема її вже — в районі Берестового за два тижні до мого поранення ворожий міномет влучив у цей надійний транспортний засіб. (А придбали повнопривідний автомобіль, який так був потрібний на фронті, до речі, любешівські спортсмени-легкоатлети — тренери Олександр Борисюк та Анатолій Якимчук, про що розповів у телефонній розмові сам Олег Кух. — **Авт.**)

«ЩЕ 24-ГО Я ЇЗДИВ У ВІЙСЬКОМАТ»

А ось стосовно того, що пішов на війну, як згадувала його мама, на другий день повномасштабного вторгнення, то Олександр вніс уточнення:

— Ще 24-го я їздив у військомат. І сумка в мене була вже складена. Але оскільки хотів потрапити в батальйон, у якому раніше служив, то мені сказали зачекати, поки підготують відповідні документи.

Звичайно, запитую Олександра, чи думає він про своє повернення до побратимів?

— Підлікуюся — і знову на передову, — говорить чоловік, не задумавшись над відповіддю ні на секунду.

І так буде. У цьому не сумнівається його дружина:

— Він піде знову на передову, не вагаючись, як і на початку війни. «Бо хто, як не ми?», «Бо маленькі діти, а ворог близько...» — так казав Олександр. Для нього завжди найважливішим було, аби ті, з ким іде на бойове завдання, залишилися живі...

Одне слово, наш герой не може бути осторонь, коли Україна в небезпеці. І свідомо вирушає туди, де може зустріти смерть. Він справжній воїн-захисник — чоловік, на яких тримається Україна. А зараз Олександр хоче якнайшвидше приїхати додому, бо ж дуже сумує за сином та донькою, яких не бачив уже п'ять місяців.

P. S.: Не затримався Олександр у обласній клінічній лікарні. Уже вдома. Нарешті, через п'ять місяців розлуки, зустрівся з коханою дружиною, сином та донькою. Лікування продовжить у медичному закладі Любешова. ■

Підпишіться на **Telegram-канал Історії кохання**

■ Редакційний щоденник

Мою країну змінило покоління... «язикатих» дітей

Чим переймалася і з чого дивувалася упродовж останнього часу редактор відділу інформації газети «Волинь» Ірина КРАВЧУК

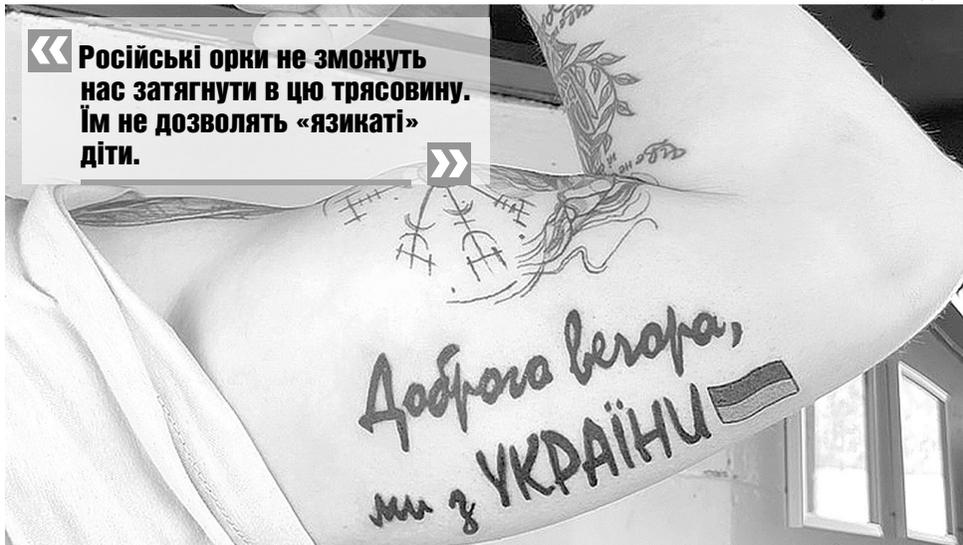
Нині про українців говорять чи не в кожному куточку планети. Нас називають незламними й відданими рідній землі. Але нам, думаю, варто розуміти, що ми не всі такі. А ті, хто справді заслуговує цього визнання, такими не народилися, а стали...

УКРАЇНУ ВАЖКО БУЛО ЛЮБИТИ

У дитинстві я не надто захоплювалася своєю державою. Та й як могла подобатися країна, про яку часто чула від дорослих: «Тут ніколи не буде добра», «Всі політики брешуть» або «Простих людей у нас не поважають».

Час від часу я бачила пряме чи опосередковане підтвердження цих висловів навколо. Ми не були заможними, весь час зіштовхувалися з «особливостями» вітчизняних систем освіти, охорони здоров'я та соціалізму.

Втім, ми бачили й інший світ. Герої західних фільмів, серіалів та ток-шоу демонстрували нам значно вищі стандарти життя. Десь там, у Європі, люди мали змогу подорожувати, отримувати медичну допомогу без хамства й звернутися у поліцію з впевненістю, що за справу візьмуться. Згодом, окрім телебачення, у нас з'явився ще й інтернет. Він ще більш наблизив стандарти і цінності, до яких ми прагнули. Отож, і амбіцій та бажань у нас ставало більше — й ми активно їх висловлювали. Мені з сестрою пощастило, що батьки цей дитячий максималізм не гасили. Щоправда, поруч вистачало й сімей, які всіляко прищеплювали своїм чадам смиренність, дисципліну, економію... Але про них нині не пишу західні ЗМІ...

« Російські орки не зможуть нас зтягнути в цю трясовину. Їм не дозволять «язикаті» діти. »

Навіть тату у нас патріотичні!

ВЧИТЕЛІВ ДРАТУВАЛИ НАШІ АМБІЦІЇ

Мої однолітки, тобто вже доволі «язикаті» діти, прийшли до школи. А там — «сіють розумне, добре, вічне». Вочевидь, ці зерна мудрості мали б падати в мовчазну вже розорану ріллю. Тому, коли поля почали плюватися насінням у відповідь, для деяких сіячів це стало серйозним сюрпризом. Школярі почали себе захищати, коли відчували несправедливість, а їм намагалися закрити роти: не пускали в туалет, ставили в куток, погрожували покинути посеред дороги під час шкільної екскурсії, привселюдно соромили на батьківських зборах...

А вони ну ніяк не погоджувалися, що педагог завжди правий. Тому й прилипло до таких шкільних революціонерів це означення — «язикаті».

НАС ЗНОВУ ТЯГНУТЬ У БОЛОТО, АЛЕ МИ НЕ ДАМОСЯ

З часом ці діти подорослішали, здобули освіту й почали привозити рідним магнітики з-за кордону, які нині так шокують окупантів. Самі ж батьки, спалив-

ши обережок нервів під час шкільних конфліктів, нарешті змогли сповна ними пишатися й навіть брати з них приклад. Змінювалися стандарти життя: яскравий одяг, стильний ремонт, бесідка в садку і породиста собака для внучки... Звісно, це наслідок певного росту доходів, але, впевнена, що без «язикатих» українців цього б не сталося.

Свіжого повітря ставало більше. Після Революції гідності ми вже б мали дихати на повні груди, але тут... Нахабно прийшли ті, хто погоджується, що дзвінок у школі лунає лише для вчителя, кого з дитячого садка наставники вдягають у сірі односторонні із зірками на картузах й змушують ходити маршем. У них ніколи не було наших амбіцій, лише бажання, щоб більше народів сиділи у їхньому смердючому болоті.

Але російські орки не зможуть нас зтягнути в цю трясовину. Їм не дозволять «язикаті» діти, які нині перші в окопах чи волонтерських центрах. Ми, «язикаті», не здаємося. І не здаємося! ■

■ Погода

Літо ще попереду?

Упродовж останнього тижня в Україні переважно спостерігається середня температура повітря й опади. Але синоптики запевняють, що в серпні стовпчики термометрів піднімуться. У першій третині серпня переважатиме посушлива і спекотна погода. Температура коливатиметься від 25 до 30 градусів тепла. А опадів варто чекати аж після 10 числа

За прогнозами синоптиків Волинського гідрометцентру, **5 серпня вдень буде хмарно, але без опадів.** Вітер південно-східний, 5–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі становитиме 18 градусів тепла, вдень — 28. За багаторічними спостереженнями, найтепліше цього дня було у 1963-му — плюс 33, а найхолодніше — 1969-го — плюс 7 градусів.

6-го в першій половині дня може бути хмарно, але до вечора проясниться. Вдень можливий дрібний дощ, який до вечора повинен закінчитися. Вітер західний, 5–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — плюс 19 градусів, вдень — до 28 градусів тепла.

7-го в першій половині дня буде ясно, а після обіду з'являться хмари, опадів не передбачається. Вітер південно-західний, 5–10 метрів за секунду. Температура повітря вночі — 19 градусів вище нуля, удень — плюс 26.

У Рівному 5 серпня буде ясно, без опадів. Температура повітря вночі — 20 градусів тепла, удень — 28.

6-го весь удень буде ясно, без опадів. Температура повітря вночі — 18 градусів тепла, вдень — 22.

7-го утримається похмура погода, вдень — без опадів. Температура повітря вночі — 18 градусів тепла, удень — 25.

Тим часом народний синоптик із Каменя-Каширського Володимир Деркач каже, що перші дні останнього місяця літа мали б бути теплими, навіть спекотними. За його словами, температура повітря поступово знижуватиметься із середини декади. Але й на початку другої десятиденки погода буде доволі комфортною. Далі похолодає, особливо вночі, придуть опади. Перша половина третьої декади також буде мокрою, а потім знову випогодиться і потепліє. ■

ОГОЛОШЕННЯ ДЛЯ ВСІХ

E-mail: volyn476@gmail.com

Тел.: (0332) 28-39-32, 066 82 47 160 – Vodafone, 096 77 31 037 –

Київстар, 066 82 47 160 – Viber, Telegram, WhatsApp.

Ціна приватного оголошення у нашій газеті — **30 грн за одне найменування + 10 грн, якщо ви бажаєте розмістити на сайті www.volyn.com.ua в рубриці «Господарські секрети».** Вартість оголошення про купівлю чи продаж с/г техніки (більше, ніж три одиниці); с/г продукції; будівельних матеріалів; меблів та ін. становить **80 грн за один раз публікації + 20 грн (за сайт).** Вартість оголошення про послуги — **80 грн + 20 (за сайт).** Оголошення, які виділені рамкою, + **30 грн (за сайт + 30).** Вартість оголошення про згубу — **30 грн + 10 (за сайт).** Оплата у відділеннях ПриватБанку. Розрахунковий рахунок є у кожному номері газети.

НЕРУХОМІСТЬ

● Продам будинок у м. Рожище (вул. Набережна, 25) та два будинки в с. Єлизаветин Луцького району (вул. Прилісна, 24 та 25). Тел.: +39 333 32 532 93 (Viber, WhatsApp), 063 57 55 639.

● У селі Грибовиця Володимирського району продається великий дерев'яний будинок (8x12) із господарськими спорудами, ділянка (0.8 га). Є великий сад, багато ягідних кущів, поруч ліс. Тел. 096 50 10 474.

СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКА ТЕХНІКА

● Продам мотоблок МТЗ-05 у доброму стані, є плуг, борона. Ціна 16 200 грн. Тел. 050 82 50 106.

● Куплю запчастини до картоплетехніки вітчизняного виробництва. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.

● Куплю поворотний круг до фуражирра. Тел.: 068 56 40 474, 050 61 07 082.

● Куплю трактор Т-25 в будь-якому стані. Тел. 050 95 30 249.

● Терміново недорого продається трактор ЮМЗ-6 АКЛ у дуже доброму робочому стані. Можлива доставка. Тел. 096 80 48 733.

● Продам нову зернову віялку з мотором (безрешетна, відвіює усі види зерна). Тел. 068 84 52 196.

● Куплю трактори Т-40, Т-25 та інші у будь-якому стані. Можна на запчастини. Тел. 098 08 61 667.

● Продам трактори Т-25, МТЗ, «Джон Дір», зернозбиральні комбайни, дискові борони, роторні косарки, обприскувачі (навісні та причіпні), саджалки, сівалки, плуги та плуги оборотні, культиватор для міжрядного та суцільного обробітку, картоплекомбайни, навантажувачі (фронтальні та телескопічні), гноєрозкидачі, розкидачі мінеральних добрив, шпагат «Юта», ґрунтофрези, зернош-

неки, прес-підбирачі, шини до тракторів, твердопаливні котли «DEFRO», різну с/г техніку. Тел.: 097 23 95 170, 066 72 14 192.

РІЗНЕ

● Продається професійна кухонна машина «Kenwood» (в комплекті є три насадки — крук для замішування тіста, вінчик для збивання білків, К-подібний змішувач для листового тіста, печива, тортів). Об'єм металевої чаші — 4.6 л, захисна кришка на чашу, 6 швидкостей + імпульсний режим, білий колір. Ціна 3 500 грн. Тел. 050 28 52 044.

● Продам пиломатеріали: дошки (обрізи та необрізи), балки, крокви, рейки монтажу. Доставка. Тел.: 097 64 92 371, 099 18 13 332.

● Продам торфобрикети, щебінь різних фракцій, пісок, камінь бут, формак, відсів, цеглу білу та червону, чорнозем, землю на вимостку, блоки, цемент, гній. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 61 14 575, 097 34 43 386.

● Продам жом, торфобрикети, дрова, пісок, щебінь різних фракцій (насіпом та в мішках), камінь бут, цеглу білу та червону (нову та б/в), землю на вимостку, гній, цемент. Доставка. Вивезу будівельне сміття. Тел.: 099 33 74 034, 096 99 43 100.

● Продаються молода корова і тільна телиця від доброї корови. Тел. 066 51 84 556.

● Продам добру молоду корову (тільну четвертим телям). Тел. 066 089 73 74.

● Продам добру корову. Тел. 067 16 58 902.

● Продам макуху соняшникову (протейн 34) з доставкою по Волинській області. Ціна 7 грн. Тел. 096 44 13 490.

● Продам зерно пшениці. Тел. 095 43 30 206.

● Куплю зерно пшениці та ячменю. Самовивіз. Тел. 096 80 48 733.

ПОСЛУГИ

● Перекриваю дахи, мурую стіни з блоків, цегли, роблю монтаж та підшив водостоків, утеплення фасадів, виконую бетонні роботи. Тел. 098 39 05 559.

Пам'ятаємо, любимо, сумуємо

Горохівська районна організація пенсіонерів МВС України щиро сумує з приводу важкого горя — смерті колишнього колеги по службі в Горохівському РВ УМВС України у Волинській області, капітана міліції

Леоніда Степановича ГАЛІА.

Завжди будемо пам'ятати його хорим офіцером, доброю людиною, надійним другом. Висловлюємо щирі співчуття дружині покійного Валентині, всій родині. Молимося за вічний спокій його душі.

Управління освіти і науки облдержадміністрації глибоко сумує у зв'язку з передчасною смертю

Володимира Анатолійовича СМОЛЯРА,

багаторічного директора Володимир-Волинського центру професійної освіти. Знали його мудрим, добрим, щирим, надійним і людяним. Таким він залишиться у пам'яті тих людей, з ким працював і кого навчав.

Співчуваємо рідним, близьким, друзям та колегам. Поділяємо ваше горе, сумуємо разом з вами, підтримуємо вас у годину скорботи.

■ Людино, дякую тобі!

Фото з домашнього альбому Галини ДЗЕЦЬКО.

Євгенія і Василь Щерблюки та Галина і Віктор Дзецьки протягом багатьох років дорожать дружбою сім'ями.

«Наша Женя по-іншому, як бути сонцем для всіх, жити не може!»

Так охарактеризувала свою посестру, педагога від Бога і берегиню славного хліборобського роду Євгенію Щерблюк голова профспілкової організації працівників агропромислового комплексу Горохівщини Галина Дзецько

Леся ВЛАШИНЕЦЬ

Відтоді, як Галина Дзецько і Євгенія Щерблюк зустрілися й одразу стали подругами, минає 40 років. На той час знай на Волині аграрій, засновник ТзОВ «Агропродукт-Горохів» і директор ФГ «Карнацький І. К.» Василь Щерблюк працював у селі Новосілки на Горохівщині заступником голови колгоспу «Комунар». Його дружина Євгенія виховувала в дитячому садочку сільських діточок. Дружжя агрономів Галини і Віктора Дзецьків оселилося з Щерблюками хата з хатою.

— Я щодня бачила Женю заклопотаною, але завжди усміхненою, лагідною. Вона ніби сяяла, зігрівала материнською турботою трьох своїх дрібних діточок і всю малечу в дитсадку. І я не раз залишала на неї свою донечку Мирославу й синопка Дмитра. Зазвичай ми все робили разом. Навіть співали — вона першим, а я другим голосом — дуже гарно, — пригадує Галина Андріївна.

В обох сім'ях швидко дорослішали сини й дочки. Невдовзі вони переїхали жити в Горохів. У цьому місті Євгенія Василівна і Галина Андріївна тепер знані як статечні, авторитетні жінки, берегині відомих на Волині хліборобських родин. А в їхньої незмінної дружби хіба що скроні виблискують сріблом мудрості. Та вона ще більше личить жіночій щирості.

Протягом сорока літ дня не було, щоб не зустрілися чи по телефону не порозмовляли про все на світі. Одна одній стараються подарувати якнайбільше радості й відібрати, як бува, з серця всю жіночу тривогу. Протягом чотирьох десятиліть вони ні разу не посварилися.

«**Ім'я цієї вчительки сотні випускників вимовляють із вдячністю за науку бути найперше Людиною й Патріотом.**»

Пані Галина дуже тепло розповідає, що маленькі Тарасик, Андрійко і Оленька Щерблюки на її очах вирости великими особистостями, хорошими людьми. Тарас Васильович — ексголова Горохівської районної ради, депутат Волинської обласної ради, природжений аграрій і відомий у всій окрузі добродієць. Андрій Васильович — керівник ТзОВ «Агропродукт-Горохів», депутат Луцької районної ради, Ольга Василівна працює в міськрайонному суді.

— Євгенія Василівна і Василь Васильович так гарно виховали своїх найдорожчих, що славному Щерблюковому хліборобському роду на Волині не буде переводу. Свого

часу стежиною діда й батька пішов Василь Тарасович Щерблюк. Сьогодні він разом із мамою Оксаною Володимирівною очолює сімейне підприємство ПП «Макс Ком». Внучка Євгенія і Василя Щерблюків Анна-Марія цього року закінчила 9 клас і вступає на агрономічне відділення Горохівського коледжу ЛНАУ. Навіть чотирирічний правнучок Остапчик, щойно зіп'явшись на ніжки, став проситися зі всіма дорослими в поле! — гордиться родинним щастям подруги Галина Дзецько.

Доки чоловік, а відтак, сини й онук не знали спочинку на полях і фермах, Євгенія Щерблюк навчала української мови та літератури учнів Горохівської ЗОШ І-ІІІ ступенів. Ім'я цієї вчительки сотні випускників вимовляють із вдячністю за науку бути найперше Людиною й Патріотом.

А вона по-іншому, як бути для всіх сонцем, жити не може! Так навчили змалку доньку в рідних Журавниках мама Галина й батько Василь Цимбали. Познайомившись колись із батьками-селянами Євгенії, Дзецьки перестали дивуватися, що в її руках «горить» вся сільська і міська робота.

На заслуженому відпочинку колишня вчителька стала ще більше вирощувати квітів. Подвір'я Щерблюків схоже на величезну оранжерею із троянд і лілій.

— А 4 серпня у моєї Жені день народження! — поділилася радістю голова профспілкової організації працівників агропромислового комплексу Горохівщини Галина Дзецько. Вона із сім'єю адресує іменинниці найщиріші вітання! І, як завжди, радіє, що її шляхетна, найкраща в світі подруга, позмагатися з якою на кухні було б важко професійним кулінарам, чекатиме на гостину свою велику добропорядну родину. Діти, онуки й правнучок спішитимуть до отчого дому, щоб обдарувати свою найріднішу любов'ю. Для вродливої і мудрої Євгенії Василівни цей подарунок буде приємним до сліз щастя на очах. І, звісно, привітання на сторінках улюбленої газети. ■

● Увага, вікторина!

Від зникнення Агати Крісті до коханої Агати...

А кого саме коханої — ви дізнаєтесь уже із відповіді на запитання, яке для більшості з вас стало невідомою глибою

Грицько ГАРБУЗ

Щоправда, за правилами нашої вікторини, насамперед маємо нагадати це грізне для вас завдання, яке насправді доволі миле. Принаймні можливість туру так любо про нього говорила. Отож:

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-15»

Тільки представлять цю людину — а ви вже витанцюєте. І згадуєте дитячу пісеньку, один із героїв якої — тезка людини, пов'язаної з тими, про кого говорили: «Європу знов чарує гра команди з берегів Дніпра». А ще наш герой одружився із жінкою, яка має те саме ім'я, що й всесвітньо відома особистість, яка одного разу вирішила зникнути і від свого чоловіка, і від світу. Результати «пропажі» ми із задоволенням «пожинаємо» і нині, хоч «пройшли вже роки і ми стали батьки» (і дідусі, і прадідусі, і прапрадідусі...). І від їхньої любові, яка не пропала, на світ появилася «королева», хоча в реальному житті нині, образно кажучи, — «принцеса». До речі, колись і ми жили в «королівстві» їхніх дідів. А оскільки при згадці про нашого героя одразу хочеться витанцювати, то й захвати ми вирішили музичний інструмент, який так і кличе «дати лиха закаблукам», бо безпосередньо асоціюється з описаною нами відомою у світі персоною.

Що саме знаходиться у гранатобузі?

А тепер я просто процитую жителя села **Сенкевичівка Луцького району Волині Валентина Бишовець**, яка єдиною серед усіх учасників конкурсу надіслала нам правильну відповідь — «**Дудка**» («**Дуда**»): «Я знала, що Агата Крісті після втечі-зникнення на одинадцять днів від свого чоловіка-зрадника подарувала згодом нам круті детективи, тому шукала відомих її тезок. І майже одразу вийшла на Агату Дуду — кохану жінку президента Польщі Анджея Дуди. А там уже дізналася і про плід їхньої любові — доньку Кінгу, ну і в пам'яті виринула знайома всім з дитинства пісня: «Савка та Гришка грали на дуду...»

Браво, пані Валентино! Ви стаєте абсолютним переможцем нашого туру — і чесно зароблені вами 200 гривень ми перерахуємо Збройним силам України.

А нам час шукати нових інтелектуальних волонтерів.

«ГРАНАТОБУЗ ІЗ СЕКРЕТОМ-17»

Наш герой мав два улюблені види спорту. Перший — той, який для жінок після певного стану обіцяє виконати головну місію на планеті. А другий у панянок після того стану означає винагородження клопіткої праці і щасливу або, навпаки, нещасливу любов. І якщо результати другого поєднати із усім відомим «другим» — ото насолода вийде... До речі, хоч нашому героєві і не раз траплялося кохання, у підсумку воно було не таким, про яке мріялось. Як і та боротьба, у поразці в якій він звинувачував особливу страву, що по-різному називається в різних регіонах України, а також ковбасу й алкоголь. Діяча цього вже нема, але ви доволі часто його бачите, бо він живий і буде вічно жити!

Що за предмет ми захищали, де ви частіше бачите нашого героя?

Слово-відповідь треба надіслати до 12 серпня (включно) тільки у вигляді sms-повідомлення на номери: **0501354776 і 0672829775**, обов'язково вказати після слова-відповіді у дужках ще й своє ім'я і прізвище (наприклад: «**Гранатомет**» (Галина Гармата)). Цей номер і братиме участь у щотижневому жеребкуванні при розіграші призових волонтерських 200 гривень (100 — від газети «Волинь» і 100 — від «Цікавої газети на західні»), якщо правильних відповідей буде більше, як одна. Ці кошти ми перерахуємо на допомогу українській армії, вказавши ваше ім'я як волонтера-благодійника.

Смерть кровопивці путіну!

РЕКЛАМА

ПП БУРМАКА Н.П.
6, 13 серпня
Працюємо за попереднім записом. **ефективне лікування від АЛКОГОЛЬНОЇ ЗАЛЕЖНОСТІ, ТЮТЮНОПАЛІННЯ, ЗАЙВОЇ ВАГИ, НАРКОМАНІЇ ТА ІГРОМАНІЇ**
лікування -анонімне **www.nadiya.com.ua**
м. Луцьк, пр. Волі, 6 (Федерація профспілок):
тел. (0332) 75-11-75, (0332) 20-05-55, моб. 095-808-20-53,
098-388-88-36; м. Рівне: (0362) 43-57-58
Центральний офіс: Черкаси, вул. В. Ложешнікова, 1/1
(0472) 63-16-16, 63-25-28

ПРОДАЮ ПИЛОМАТЕРІАЛИ
(є у наявності, а також на замовлення): балки, крокви, дошки обрізні та необрізні, рейки монтажні. Вироби з дерева на замовлення. Доставка.
Тел.: 0991813332, 0976492371.

РОБОТА
Сільськогосподарське підприємство **ТЕРМІНОВО** візьме на роботу сім'ю агрономів з досвідом роботи. Житлом з усіма зручностями забезпечуємо! Заробітна плата за домовленістю. Знаходимося за 20 км від м. Луцька.
Тел. 067 936 64 22 (Оксана Василівна).

ЗАМОВТЕ РЕКЛАМУ:
0967731037,
0668247160,
0509949907

ВСЕ ДЛЯ ОПАЛЕННЯ!
Монтаж та обслуговування.
Тел.: 0663077303,
0961126064.

■ Добра справа

Під час війни відновили те, що не могли протягом 15 років

У Нововолинському центрі дитячої та юнацької творчості знову запрацював гурток трасового моделювання

Алла ЛІСОВА

Не всі вірили в те, що цю «трасу» моделювання можна реставрувати своїми силами, — розповідає директорка ЦДЮТ Євгенія Свистунова. — Адже вона не працювала більше 15 років. Але я завжди знала: світ не без добрих людей. Разом зі своїм заступником Юрієм Яворським звернулися в організації та на підприємства по допомогу. Щира вдячність керівникові Нововолинського олійного заводу Вікторії Бубелі, завдяки якій діти, особливо хлопчики, отримали можливість займатися улюбленою справою.

Як розповіли в центрі, пані Вікторія детально поцікавилася, на що саме і яка сума потрібна, аби гурток трасового моделювання відновив роботу. Вникла в проблему, розпитала, чи є де придбати необхідні запчастини.

«Трасу» поновили. Придбали машинки, виготовлені на замовлення. Одна така, до слова, коштує 1,5–2 тисячі гривень. Пульт обійшовся у чотири тисячі гривень, — повідомила пані Євгенія, демонструючи обладнання і відремонтований просторий кабінет. — Посприяли в технічному відділі обласного центру науково-технічної творчості. Процесом керував наш викладач Костянтин Золотухін, який уже багато років віддає сили та вміння юним нововолинцям. Завдяки підтримці благодійників, серед яких назвала б ще Мирославу Ярему та Івана Бойка, вдалося також придбати квадроцикл. А в ремонті приміщення допомогли керівники ТОВ «Кронспан УА». Це люди, відповідальні не лише перед своїми працівниками, а й перед усім містом. На таких воно й тримається.

Навіть війна не вибила з робочого ритму колектив Нововолинського центру дитячої та юнацької творчості — навпаки, вони відчували ще більшу відповідальність перед дітьми (а займаються тут

Директорка НЦДЮТ Євгенія Свистунова та вчитель Костянтин Золотухін із задоволенням демонстрували, як працює їхня «автотраса».

Фото Алли ЛІСОВОЇ.

від 6 до 18 років), адже стрес торкнувся кожного з них. Хоч частина школярів виїхала за кордон, але додалися понад 150 хлопчиків та дівчаток різного віку з числа внутрішньо переміщених осіб із Києва, Бучі, Харкова, Миколаєва. Це якраз та категорія, яка потребує особливої уваги та скрупульозних підходів. Тому робота проводилася з обов'язковим урахуванням цих нюансів. Окрім гуртків

лахів користуються студії образотворчого мистецтва, різьби по дереву та інші гуртки технічного спрямування. Тому й педагоги Центру задоволені, що нинішнього навчального року матимуть що запропонувати хлопчачкам, які щодня заглядали, коли відновлювали «автотрасу».

— Моделювання трасових авто — гурток для школярів, який поглиблює знання фізики, а також тренує логіку, пам'ять, навчає вміння швидко приймати рішення, — розповів Костянтин Золотухін. — Відрадно, що наші учні постійно брали участь у змаганнях. Тепер сподіваємося на кращі результати, бо маємо де тренуватися. Ми все зробили для цього й довели, що все можливе, якщо є велике прагнення і підтримка небайдужих людей.

Коли запитала, як проходять поєдинки, пан Костянтин азартно продемонстрував їх суть: є три доріжки, три автомобілі, три часники, які мають пройти трасу якнайшвидше. Захотілося спробувати собі, й уже уявила, як горітимуть очі хлопчачків, які змагатимуться.

Війна внесла серйозні корективи в усі сфери життя. А нам усім дуже хочеться втримати його повноцінним — особливо для підростаючого покоління, бо віримо, що юнь розбудуватиме Україну — мирну, багату, квітучу. Добре, що навіть у складні часи знаходяться керівники, які це розуміють, тим самим демонструючи любов і до дітей, і до рідної країни. ■

«Тепер сподіваємося на кращі результати, бо маємо де тренуватися.»

різного спрямування, працювали психологи, логопеди. Як і раніше, активно діяла школа ранньої творчої орієнтації, займалися школярі науково-дослідницькою роботою під керівництвом викладачів МАН. Знайшли прописку у стінах цього закладу працівники ГО «Усмішка УА», який відвідують більше ста чоловік. З перших днів війни у фоє працювали волонтери, які виготовляли маскувальні сітки.

Окрім цього, керівництво Центру розширило свою діяльність на 5-й мікрорайон, населені пункти громади Благодатне, Грибовицю, де діти почали займатися початковим технічним моделюванням, технічним дизайном, виготовленням сувенірів.

З розмови дізналася, що найбільшою популярністю серед нововолинських діт-

■ Скуштуйте!

Фото із сайту smakotainfo.com.

Завдяки приготуванню салатів зможете «прилаштувати» всю «некондицію» — огірки нестандартного розміру.

Огірки — на всі смаки

Навіть якщо ви вже законсервували на зиму і квашених, і маринованих, варто спробувати ще кілька варіантів заготовки цього популярного овоча, зокрема у вигляді салатів або просто шматочками. По-перше, це дасть змогу «прилаштувати» всю «некондицію» — огірки нестандартного розміру: переспілі, великі, криві тощо, тобто ті, які цілими не закриєш. А по-друге, така консервація теж дуже смачна, її можна подавати до різноманітних м'ясних страв та гарнірів, використовувати на бутерброди

...З ФРАНЦУЗЬКОЮ ГІРЧИЦЕЮ

Інгредієнти: 3 кг огірків, 1,2 л води, 300 мл оцту (9%), 1 скл. цукру, 3 ст. л. солі, 6 ст. л. французької гірчиці, 10 горошин запашного перцю, 2,5 ч. л. насіння гірчиці, 25 горошин чорного перцю, 5 зубчиків часнику, шматочок кореня хрону (близько 10 см), 5 парасольок кропу (інгредієнти розраховані на 5 слоївків ємністю 1 л).

Приготування. Огірки вимийте і замочіть у холодній воді на 4–6 годин. Потому кожен огірок розріжте вздовж на вісім частин, менші — на четвертинки. Вимийте й обсушіть банки, в кожену на дно покладіть 2 горошини запашного перцю, пів чайної ложки насіння гірчиці, 5 горошин чорного перцю, почищений і порізаний зубчик часнику, шматочок кореня хрону, парасольку кропу. Заповніть слоїки скибочками огірків. Приготуйте маринад: у кастрюлю влийте воду, додайте оцет, цукор, сіль і французьку гірчицю, перемішайте. Отриманою холодною заливкою заповніть банки з огірками, накрийте кришками. Стерилізуйте при слабкому кипінні 10 хвилин з моменту закипання води. Потім закрутіть і переверніть слоїки догори дном, залиште так до повного охолодження.

...З ЧАСНИКОМ

Інгредієнти: 4 кг огірків, 100 г часнику, 3 ст. л. солі, 3 ст. л. цукру, 200 мл оцту (9%), 1 скл. олії, 300 г чорного перцю.

Приготування. Огірки ретельно вимийте, нарізати кружальцями. Часник почистити й дрібно пократити ножом, всипати до огірків. Додати сіль, цукор, оцет, олію. Всипати чорний мелений перець, вимішати все і залишити на 3–5 годин. Потому розкласти салат у чисті банки (разом із рідиною), зверху прикрити кришками. Стерилізувати півлітрові слоїки 15 хвилин, закрутити й укутати їх до повного охолодження. Зберігати в прохолодному місці. Повністю готовим до споживання салат буде через 3–4 тижні, коли настоїться.

...В ТОМАТІ

Інгредієнти: 1,9 л води, 1 скл. цукру, по 200 мл томатної пасти й оцту, 2 ст. л. солі, огірки, кріп, петрушка, чорний перець, горошок, часник.

Приготування. Закип'ятити воду, додати сіль, цукор, оцет і томатну пасту, ще раз довести маринад до кипіння і залишити, щоб охолонув. Огірки помити, пообрізати хвостики, порозрізати уздовж на четвертинки. На дно літрових банок покласти кріп, петрушку, 3–4 горошини чорного перцю, 2–3 подрібнені зубки часнику, далі щільно вертикально укласти підготовлені огірки і залити маринадом. Стерилізувати 12–15 хвилин і заклати.

САЛАТ «ПІКАНТНИЙ»

Інгредієнти: 4 кг огірків, 2 ст. л. натертого або пропущеного через прес часнику, 1,5–2 ст. л. меленого чорного перцю, 2 ст. л. насіння гірчиці, 1 скл. олії, 1 скл. оцту, 2–3 ст. л. солі, 3 ст. л. дрібно посіченої петрушки.

Приготування. Огірки помити, пократити тонкими кружальцями, додати всі компоненти, добре вимішати і залишити настоюватися. Через 4–6 годин розкласти салат у чисті слоїки, накрити кришками і стерилізувати 20 хвилин. ■

Підписуйтесь на Telegram-канал **Рецепти Кухня**

Тижневик «Газета Волинь».

Набрана і зверстана в комп'ютерному центрі ТЗОВ «Газета «Волинь»

ЗАСНОВНИК: ТОВАРИСТВО З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ «ГАЗЕТА «ВОЛИНЬ»

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ І ВИДАВЦЯ: 43016, Луцьк, вул. Ковельська, 2.

E-mail volyn.nova@gmail.com, reklama.volyn@gmail.com

Заснована 27 вересня 1939 року. *

Редакція залишає за собою право літературне редагування надісланих матеріалів без узгодження з автором. Рукописи не повертаються й не рецензуються. Редакція може не поділяти думку автора. Передрук або відтворення у будь-якій формі матеріалів, розміщених у газеті «Волинь-нова» чи на її інтернет-сторінці, без письмової згоди видання заборонено. Публікації під рубриками «Офіційно», «Політика», «Точка зору», «Секрет успіху», «Благодійність», «Економіка», «Актуально», «Добра справа», а також із позначкою — друкуються на правах реклами. За зміст рекламних матеріалів та листів, надісланих читачами, газета відповідальності не несе.

Редакція залишає за собою право відмовити в розміщенні рекламної статті, якщо її зміст суперечить законодавству України, нормам моралі або може завдати шкоди виданню.

Телефони редакції: 066 82 47 160, 096 77 31 037

ВІДДІЛИ РЕДАКЦІЇ

Заступник головного редактора БОРОХ Сергій Іванович 78-07-70	Політики УЛІЦЬКИЙ Василь Михайлович 78-38-94	Місцевого самоврядування і сільського життя ВІТИНСЬКА Аліна Степанівна 78-38-94
Головний бухгалтер ВДОВИЧЕНКО Тамара Федорівна 28-39-32	Економіки ЛІСОВА Алла Степанівна (244) 3-11-78	Освіти і культури КОВАЛЕНКО Оксана Анатоліївна 78-38-94
Відповідальний секретар ХАРЧУК Олена Андріївна 28-39-32	Інформації КРАВЧУК Ірина Олександрівна 78-38-94	Листів і зв'язків з читачами ФЕДРИЦЬКИЙ Олег Володимирович 78-38-94
Літературні редактори МІСЮК Олена Миколаївна 28-39-32 БАНАДА Олена Андріївна 78-38-94	Відділ інтернет-новин КРИШТОФ Олег Степанович 78-38-94	Реклами ВЛАШИНЕЦЬ Леся Степанівна 78-07-70 0971552622
		Приватних оголошень ТИМОШУК Руслана Борисівна 28-39-32

ТЗОВ «Газета «Волинь»
п/р UA83305290101026007000803281
КБ Приватбанк, МФО 305299, ЄДРПОУ
02471695

Друк офсетний.
Обсяг 3 друк. аркуші

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:
30000, 60306, 60305, 86772 (ДЛЯ
ЧИТАЧІВ ВОЛИНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
97847 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ
РІВНЕНСЬКОЇ ОБЛАСТІ),
61136 (ДЛЯ ЧИТАЧІВ ІНИХ
ОБЛАСТЕЙ).

Реєстраційні номери:
ВЛ №518-251 Р від 02.03.2018 р.,
КВ №22901-12801-ПР від 15.09.2017 р.,
РВ №690/243-Р від 07.11.2017 р.

Віддруковано: ТОВ «Поділля-Тер»,
м. Тернопіль, вул. Текстильна, 28 тел.:
(0352) 52-27-37. http://a-print.com.ua
Тираж згідно із замовленням.
Замовлення №906.

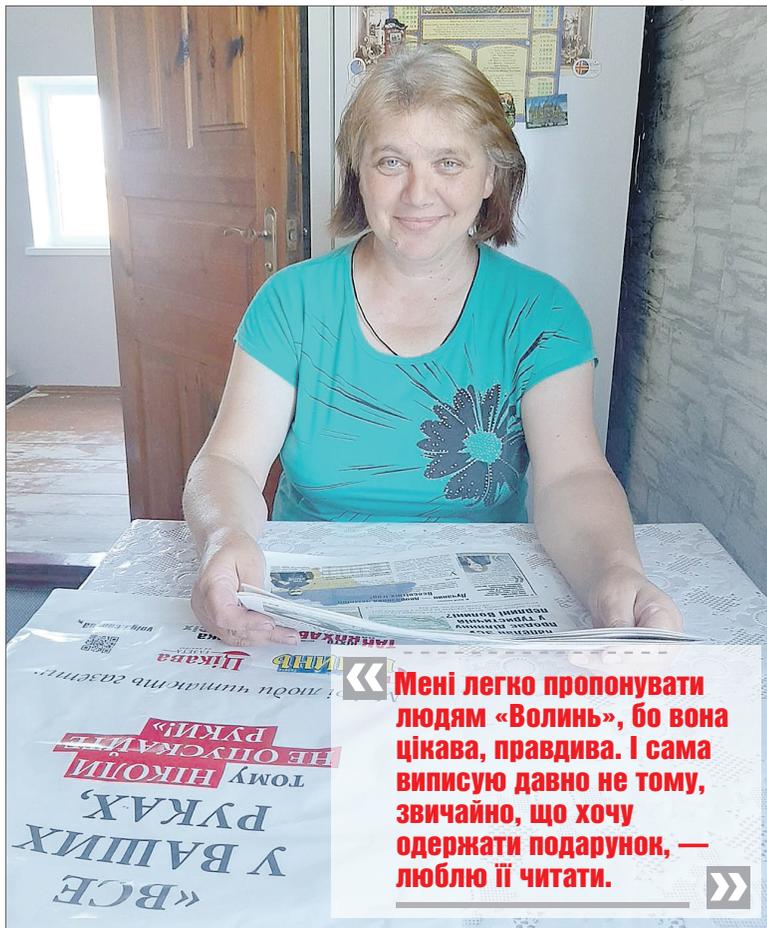
■ Редакційна акція

«Перейняла естафету від свекра-листоноші і сама полюбила цю роботу»

На таку професійну удачу пощастило поштарці села Дольськ, що на Любешівщині, Олені Божко (**на фото**). Ця думка напрошувалася під час спілкування з Оленою Володимирівною — з нею ми зустрілися нещодавно, коли вручали наш подарунок* — тисячу від «Волині»

Катерина ЗУБЧУК

Фото Катерини ЗУБЧУК.

«Переконалась сама: щоб перемогти, треба просто передплатити газету «Волинь!»»

Коли мова зайшла про те, як працюється в нових умовах, Олена Володимирівна сказала:

— Робота залишилася фактично та сама, яку раніше ми виконували удвох, — я як начальник відділення і ще одна жінка-поштар. І якщо колись мала справу лише з паперами, то тепер ще й по селу треба побігати — грошові виплати рознести, газети. На день приїзду в Дольськ машини (в екіпажі — начальник пересувного відділення, листоноша й водій) мені треба прийняти посилки, комунальні платежі, податки за землею, її оренду, запропонувати людям товар, на який є план, газети передплатити.

Тож в Олені Божко є ще два робочі дні, крім тих, коли в селі буває пересувне відділення. І те, що його екіпаж справляється зі своєю роботою, як і передбачено графіком, за одну годину, залежить значною мірою від того, як спрацювала Олена Володимирівна напередодні.

«МОЛОДЬ В ІНТЕРНЕТІ ВСЕ ЧИТАЄ, А СТАРШИМ ЛЮДЬМ ТАКИ ПАПЕРОВА ГАЗЕТА ДО ДУШІ»

Звичайно, ми говорили про те, що колись сумка в листоноші була тяжка. І краєць від того, що

«Мені легко пропонувати людям «Волинь», бо вона цікава, правдива. І сама випишую давно не тому, звичайно, що хочу одержати подарунок, — люблю її читати.»

«ВЧИЛАСЯ В ПЕДАГОГІЧНОМУ КОЛЕДЖІ, А СТАЛА... ПОШТАРКОЮ»

Після закінчення восьмирічної школи в рідному селі дівчина й не думала про професію зв'язківця. У неї була зовсім інша мрія.

— В 1998-му я вступила до Володимир-Волинського педагогічного коледжу, — розповідає Олена Володимирівна, — обрала спеціальність вихователя дошкільного закладу. І під час навчання, практики не розчарувалася — мені здавалося, що кращої, цікавішої роботи, ніж із дітьми, нема.

Та життя, як це буває, внесло свої корективи в плани дівчини. Пам'ятні канікули після другого курсу. Саме тоді повернувся зі строкової служби її майбутній чоловік Анатолій. Знала цього на три роки старшого хлопця й раніше, бо ж обоє з Дольська, але саме того літа вони почали зустрічатися.

— А на четвертому курсі, — пригадує наша героїня, — ми одружилися. На випускний вечір Анатолій до мене приїжджав. Додому з моїм дипломом поверталися удвох. Якщо точніше, то утрюх — в очікуванні народження старшої доньки, яка з'явилася на світ у вересні. Одне слово, коли треба було приступати до роботи після коледжу, то пішли дітки. Їх у нас троє — дві дочки й син. Тож я затрималася у декретній відпустці. Коли вони попідростали, то в Дольську не було садочка — для моєї спеціальності не знайшлося застосування. А мій свекор працював на пошті. Оскільки він був уже пенсійного віку, то й запропонував вийти на його місце.

«ЯКЩО КОЛИСЬ Я МАЛА СПРАВУ ЛИШЕ З ПАПЕРАМИ, ТО ТЕПЕР ЩЕ Й ПО СЕЛУ ТРЕБА ПОБІГАТИ»

Так у 1998 році Олена Божко стала начальником поштового відділення. І якщо раніше вважала, що найцікавіше працювати з дітьми, то з часом такою улюбленою стала для неї ця донедавна зовсім нова робота, яку освоювала крок за кроком.

— А ось у вересні вже рік, — розповідає Олена Володимирівна, — як пройшла реорганізація. Тепер Дольськ обслуговує пересувне відділення № 17. Я — листоноша в цьому селі (людину, яка була на цій посаді скорочено. — Авт.).

■ Колесо історії

Фото Оксани КОВАЛЕНКО.

Сьогодні поштові марки активно «працюють» на ЗСУ, адже з аукціонів їх купують благодійники та представники влади інших держав.

Іван ЛЮСАК: «Ці марки стануть особливо дорогими, коли Україна переможе»

Популярне нині вітання «Доброго вечора, ми з України» «зажило» в новому форматі: в Луцьку презентували однойменну марку. На ній відтворено реальні події на Миколаївщині у перші дні війни, коли український трактор тягнув покинутий російський танк

Люди купували нові марки і конверти, «щоб пам'ятали онуки».

Оксана КОВАЛЕНКО

Понад пів сотні людей у День української державності, 28 липня, прийшли у Волинський регіональний музей українського війська та військової техніки. Зібралися задля того, щоб придбати довгоочікувану марку.

Урочистість поміж танків і літаків розпочав директор Волинського регіонального відділення Укрпошти Іван Люсак. Він нагадав, що вперше вітання, яке стало символом незламності українців, вжив музикант і вокаліст гурту «ДахаБраха» Марко Галаневич. З того часу вислів набув неймовірного поширення, а відтак нового смислового відтінку: він демонструє, як багато людей мають силу насміятися над ворогом попри його звірства.

Коментуючи зображене на новій марці, Іван Люсак зауважив, що увесь світ захоплюється українською аграрною армією та що її бійці є й на Волині. Поштар представив гостя заходу Юрія Кучеру із сільгоспідприємства «Не-свіч». Нині його працівники волонтерять: разом з аграрною технікою ремонтують військову. Пан Юрій навіть показав, як прислужився його колегам

музей: із одного з експонатів радянського зразка (зенітно-ракетного комплексу «Стріла») автомайстри зняли гусеничну коробку передач, яку довго шукали задля заміни.

«У містах і селах Волині планують продати 80 тисяч марок (одна коштує 18 гривень). Загальний тираж — п'ять мільйонів.»

Юрій Кучера, як і присутні представники влади, взяв участь у погашенні славновісної марки спеціальним штемпелем із таким же написом. У містах і селах Волині планують продати 80 тисяч екземплярів (одна коштує 18 гривень). Загальний тираж — п'ять мільйонів. Іван Люсак пояснив, що марки набирають цінності, коли мають спецштемпель і є в колекції, одночасно наголосив на найважливішому нюансі: «Ці марки стануть особливо дорогими, коли Україна переможе». ■

РЕКЛАМА

Пані Іванна

Учасниця «Битви екстрасенсів» 3-го сезону

Людина, яка врятувала тисячі доль, зберегла сотні сімей від розлучення!

Завдяки сильному дару допоможе позбутися алкоголізму, наркоманії, дитячого переляку, нав'язливої пристрасті, жіночих та чоловічих проблем, депресії, заїкання, а також вінця безлюбності, заздрощів, родового негативу, самотності, безпліддя. Їй відкриті найсильніші знання, допоможе захистити ваш бізнес, налаштувати особисте життя, налагодити гармонію в шлюбі, захистити дітей від впливу вулиці та поганих компаній. Допоможе знайти вихід від складних та безвихідних ситуацій.

Тел. 097 5904 441

Ваша передплата – це наші снаряди в інформаційній війні з російським окупантом! Биймо ворога разом!

Тим паче, якщо ви випишете «Цікаву газету на вихідні» разом із газетою «Волинь-нова», щотижня матимете шанс виграти **1000 гривень!**

ПЕРЕДПЛАТНІ ІНДЕКСИ:

60304, 60306, 86772 (для читачів Волинської області), 60312 (для читачів Рівненської області), 60307 (для читачів інших областей).

Розкажіть про акцію сусідам!

*Під подарунком мається на увазі придбання товару за 0,01 гривні.